

ARTS, PENSAMENT I LITERATURA

N. 34

C R È D I T S

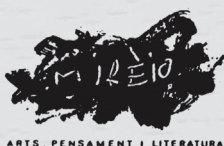
Edita: Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia,
Escola Avenç i Escola Ramon Fuster

Direcció i disseny: Xavier Aballí

“Mirèio” n. 34 2019

Sumari

Editorial	3
Pensament	4
St. Jordi 2019. Primers premis Escola Avenç	7
St. Jordi 2019. Primers premis Escola Ramon Fuster	22
St. Jordi 2019. Primers premis Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia	39
Arts Plàstiques 2019. Primers premis Escola Avenç	63
Arts Plàstiques 2019. Primers premis Escola Ramon Fuster	64
Arts Plàstiques 2019. Primers premis Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia	65

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

Final d'etapa

La revista Mirèio, amb el seu disseny sovint arriscat, els escrits diversos dels guanyadors i guanyadores dels Jocs Florals, la intensitat dels treballs plàstics i el pròleg que situa la revista en allò que ha passat al llarg del curs escolar, es va convertint any rere any en una finestra i en una tradició més de la vida d'escola.

En aquest sentit, en el pròleg d'enguany us volem parlar d'una celebració, que també és tradició, i que té lloc cada final de curs al vespre, al pati de l'escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia (Sarrià), per dir adéu al nostre alumnat de 2n de Batxillerat. Aquest dia, els protagonistes principals són la promoció d'alumnes que acaba Batxillerat però també en té d'altres: les famílies, el professorat i l'equip no docent. Persones que, d'una manera o altra, han fet possible el tancament d'una història que, per a la majoria, va començar fa quinze anys.

En aquest acte, amb tothom, celebrem el final d'un camí compartit al llarg de molt temps i el comiat d'unes etapes molt importants: l'Educació Infantil, la Primària i la Secundària a l'Avenç, al Ramon Fuster o al Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia, i el Batxillerat, tots junts, a Sarrià.

Celebrem el pas d'un temps que ens ha marcat, canviant-nos, millorant-nos i fent-nos créixer personalment i humanament. Un temps que, per a la majoria, ha passat molt de pressa, un temps ple de records. En aquest temps, aquests nois i noies s'han anat apropant a la vida adulta, a la responsabilitat, a la ciutadania de ple dret. Com a exemple d'aquest pas a la vida adulta, els desitjos que enguany es plantejaven els representants de l'alumnat, la Sophia, el Marc i la Judit, en la seva intervenció: "(...) tant de bo, veure'ns d'aquí trenta anys i que m'expliquis, recordant amb coratge i orgull, que nosaltres vam sortir a canviar el món i ho vam fer".

La família i l'escola els hem educat per a la igualtat, per al compromís social, la coeducació, el respecte i la inclusió, i l'aprenentatge de valors ha estat imprescindible. Hem confiat amb tots ells i elles, partint dels talents i les capacitats de cadascú i els hem acompanyat en aquest viatge personal de construcció de la pròpia vida i del seu criteri i visió del món.

Els representants de les famílies, la Susana, l'Àlícia i el Josep Lluís, al seu torn, s'adreçaven a tot l'alumnat per dir-los: "(...) vosaltres no sou còpies nostres. Ni ho heu de ser. Vosaltres sou... vosaltres. Diferents. Heu de ser diferents i heu de fer quelcom diferent. És el vostre temps de començar a construir, a fer el vostre món". I els demanaven passió i il·lusió, ja que volien veure com lluiten pel món, per la justícia, per la igualtat social, per la igualtat de gènere, pel medi ambient, com lluiten pel que creuen i pel que estimen, com lluiten pels somnis.

Tancàvem l'acte amb l'agraïment mutu entre la família i l'escola per la confiança i la coresponsabilització al llarg de tots aquests anys i per l'esforç, la dedicació i l'estimació de tot l'equip de professors i personal no docent.

L'escola ha volgut ser un espai de cultura, de reflexió, de pensament, de raonament, d'arguments, de qüestionar-se les coses, amb el pensament crític com a eix vertebrador. Creiem que, en gran mesura, ho hem aconseguit.

Final d'etapa, un curs més, i tancament d'una nova promoció. Només ens resta desitjar que trobin la felicitat en el seu camí, que escullin bé el rumb i que tinguin molta sort; l'èxit és a les seves mans.

David Sierra Amanós
Direcció General

Viure amb els altres

Amb les **Reflexions a l'escola** d'enguany vam convidar famílies, alumnes i professorat a reflexionar sobre l'alteritat i la necessària presència dels altres en una societat com la nostra, diversa, heterogènia, imprevisible i complexa, on molt sovint mirem l'altre amb por i on aquests altres són imprescindibles per comprendre'ns i garantir la nostra supervivència com a espècie. El cicle d'enguany duia per títol **Viure amb els altres** i va tenir lloc entre gener i març de 2019 als auditoris de les nostres escoles en una edició de cada conferència per a les famílies, a Barcelona o al Vallès, i una per a l'alumnat de Batxillerat.

Vam inaugurar el cicle amb l'antropòleg **Manuel Delgado** que, a través de la conferència **"L'art d'entendre'ns"**, va defensar que necessitem els altres i la seva diversitat perquè, sense ells, no som res. Per tant, és molt important entendre'ns ja que tota la vida social es fonamenta en aquesta necessitat dels altres: necessitem la diversitat per cooperar. Aquesta diversitat, aquesta diferència, és un dret i no té res a veure amb la desigualtat que, en paraules de Manuel Delgado, és el que ens hauria d'amoïnar. I aquesta necessitat dels altres, va remarcar, no és només funcional sinó que ens necessitem per pensar i per pensar-nos, per existir. Qualsevol identitat només pot existir en contrast amb una altra, existim perquè ens veiem. Precisament, va recordar, l'exclusió té molt a veure amb el fet de no mirar i, per tant, de fer que una determinada persona o col·lectiu no existeixi. Delgado ho té clar: "Els altres, som nosaltres".

La segona conferència fou a càrrec de l'escriptora **Najat El Hachmi**. A **"Nosaltres els no altres"**, El Hachmi va explicar que les persones que han vingut de fora volen deixar de ser *altres* per passar a ser *nosaltres*; però la nostra societat és una cursa d'obstacles administratius, legals i socials. En aquest sentit, va recordar que el fet d'emigrar et canvia la vida però, en paraules seves, "no és la vida". Emigrar és una circumstància i no una característica ja que, amb sort, es fa només una vegada. Hi ha tota una sèrie de situacions (administratives o de segregació urbanística o escolar, per exemple), que fan que, encara que ho vulguin, no puguin oblidar que són estrangers, que són altres. Aquestes situacions, va remarcar, no són un fenomen natural sinó que obeeixen a una qüestió de fons econòmica, que connecta amb un racisme latent i explícit, i que té poc a veure amb una realitat diversa com la nostra. En tot cas, va recordar, la resposta no passa per negar la realitat sinó per fer prevenció des de l'escola per "entendre la geopolítica del poder, desenvolupar el pensament crític i lluitar contra el virus del racisme" i, especialment, per "entendre la importància de ser ciutadans i subjectes polítics" i les diferències entre "societats tecnocràtiques i societats democràtiques".

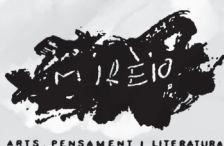
A la tercera conferència, **"Explicar les migracions"**, la periodista **Rosa M. Calaf**, ens va recordar que les corrents migratòries no són una cosa nova i que

P E N S A M E N T

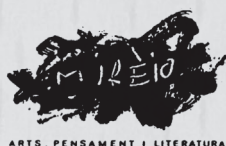
el que és diferent és l'impacte mediàtic i la seva instrumentalització. Va recordar que el bon tractament informatiu ha de donar arguments essencials per crear una opinió pública sana, honesta, independent i contextualitzada. També en el cas de les migracions, ja que la desinformació porta a errors de comprensió, a la xenofòbia i a la descontextualització. En aquest sentit, la tecnologia ho fa tot més fàcil però també ho complica. La immediatesa i l'impacte que es busca fa que, moltes vegades, tinguem la falsa impressió d'estar molt informats quan, va alertar Calaf, el que estem és entretinguts i, en el pitjor dels casos, ens entretenen per manipular-nos, despistar-nos i perquè no "ens fixem en el que ens hem de fixar". La periodista va posar de relleu el relat fet a mida sobre les migracions a Europa: amb una indiferència mediàtica inicial –només se'n comença a parlar quan arriba a casa nostra–; un relat banal i exagerat quan començava la crisi; un llenguatge no adient per parlar-ne (onada, allau, tsunami migratori...) i poca contextualització. Tot plegat ha fet que la informació sobre les migracions s'hagi convertit en un relat d'esdeveniments i no en un relat temporal de context. En aquest sentit, ens va recordar que, com a ciutadans lectors de notícies que som, tenim la responsabilitat de qüestionar-nos sempre qui envia la informació, per què l'envia i a qui beneficia, ja que deixar que ens manipulin o no també depèn de nosaltres.

El cicle d'enguany el va tancar el filòsof **Joan-Carles Mèlich**. Amb **"Una filosofia de la identitat"**, Mèlich va explicar que no li interessa situar-se en una disciplina sinó en una *biblioteca de coneixement* i trencar la lògica per pensar a partir de lectures, imatges, obres musicals... i construir, d'aquesta forma, una filosofia literària ja que el pensament filosòfic no es troba, només, en les obres filosòfiques. Ens va explicar que la filosofia occidental ha estat majoritàriament metafísica més o menys des de Plató, i que sempre ha tingut por d'una cosa: el temps i, dins d'aquest temps, de l'envelliment i de la mort. El professor Mèlich prefereix parlar de la identitat des d'un altre punt de vista més fluid, temporal, en constant transformació: la realitat humana són cossos amb noms propis que neixen, pateixen (també gaudeixen) i moren i, en aquest camí, es transformen. En les seves paraules: "Jo sóc sempre l'altre de mi mateix". En referència a aquesta sentència, Mèlich comentava que això ho ha explicat molt millor la literatura que la filosofia. Aquesta identitat fluida també ens permet dir que "hi ha altres que no són jo", i aquest fet ens ha d'acompanyar cap a una identitat ètica que es construeixi com a resposta a allò que l'altre em demana o apel·la. L'altre és diferent però no m'és indiferent. I l'altre no m'és indiferent perquè m'importa, no perquè ho diu una llei o la moralitat. Joan-Carles Mèlich defensa una ètica que assenta les seves bases en la preocupació i la deferència per l'altre.

Podeu gaudir de les conferències del cicle Reflexions a l'escola al nostre canal de Youtube.

Sant Jordi 2019

El drac i l'ocell

Hi havia una vegada un drac que vivia a la seva cova a la muntanya i un matí un ocellet va cantar: -Piu!, Piu!- i va despertar el drac, i el drac es va enfadar molt però l'ocellet li va explicar que la seva família van marxar sense ell i el drac li va dir que l'ajudaria a trobar la seva família i al final el drac i l'ocell van trobar la seva família. La família de l'ocell la van trobar a la selva i del viatge es van fer amics. I van ser feliços per sempre més.

Àngela Navarro Massana
1r de Primària

El desig del follet

Hi havia una vegada un follet que es deia Marc, vivia en un arbre que estava en una muntanya molt alta. Allà hi vivia un rei que estava en un castell molt i molt gran.

Al rei li agradaven molt les estrelles fugaces però mai n'havia vist una. Per això volia tallar l'arbre on el follet tenia la casa. Volia construir una torre molt però que molt alta amb un telescopi per veure les estrelles fugaces. Un dia el rei va anar a casa del follet per tallar l'arbre però el follet li va dir:

- Si no talles casa meva, et concediré un desig.

El rei li va dir que d'acord i va demanar que aquella nit, a les vuit en punt, hi hagués una pluja d'estrelles fugaces.

Conte contat, aquest conte s'ha acabat.

Albert Jiménez Castillo
2n de Primària

Podem fer un món millor

Tot va començar quan la Kedma va arribar a una escola on anava un nen que es deia Andreu.

Al cap d'uns dies, l'Andreu i la Kedma es van adonar que eren molt iguals, eixerits, intel·ligents i treballadors. Fins i tot tenien el mateix somni: no fer servir coses fetes de plàstic.

Van començar a fer campanya junts i donant a la gent informació de les coses que podien fer per no gastar tant plàstic.

Passats uns dies es van adonar que no funcionava massa bé perquè hi havia gent que els era igual si en gastaven molt o no.

Aleshores van posar cartells per tota la ciutat que deien: ***“El dissabte 22 de novembre qui vulgui acabar amb l'ús de plàstic pot anar a casa la Kedma i buscarem una solució per a la ciutat!”***

Va arribar dissabte i la casa de la Kedma era plena de gent. Van arribar a la conclusió que, perquè l'Ajuntament s'adonés de la gran quantitat que es gastava, posarien tot el plàstic d'un dia a les rotondes d'entrada al poble amb un cartell que digués: ***“Aquest és el plàstic que feu servir!”***

A cap d'uns dies, l'Ajuntament es va adonar del gran problema que tenia i va demanar a les botigues que no donessin més bosses de plàstic i, a canvi, donessin bosses de roba reutilitzables a tots els ciutadans.

D'aquesta manera sí que es pot fer un món millor!

Vet aquí un llapis i vet aquí una goma, aquest llibre s'esborra.

Biel Serra Llop
3r de Primària

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

El misteri de la família Jackson

Hi havia una vegada un poble molt brut. En una casa molt petita hi vivia la família Jackson que estava formada per una àvia, una mare, en Toni i un germà que es deia Ferran.

El més petit de la família era en Toni. En Toni era simpàtic, ros, amb ulls verds i no gaire moreno.

L'àvia era antipàtica i vestia molt malament. El germà era molt estrany. Sempre feia coses rares. La mare era molt afectuosa.

Vivien als afores de la ciutat. Un dia van decidir visitar el centre. Hi havia molta festa. Hi havia tendes, música...

La família Jackson es va aturar davant d'una botiga i en Ferran va dir:

- Mireu! Suc de síndria!!!

Tots van tastar el suc menys en Toni... que no li agradava el suc de síndria. En acabar van tornar cap a casa ja que era molt tard.

Al dia següent en Toni va veure que el seu germà menjava els cereals d'una manera molt estranya, però com que el Toni ja sabia que el seu germà també era estrany... doncs no li va donar importància.

En Toni va veure que la seva àvia anava més lenta que mai. La seva mare estava molt més pàl·lida. Però en Toni pensava que era natural.

Al matí següent va veure que tothom caminava d'una manera molt rara. Aixecaven els braços i es movien amb els peus i les cames rectes.

En Toni es va començar a preocupar i va anar a veure el senyor que els havia venut el suc.

Li va preguntar:

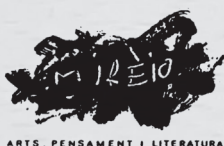
-Vostè ven suc de síndria?

-No! És verí- va respondre l'home.

En Toni es va quedar blanc i va preguntar de nou:

-Quin és el seu cognom?

-Destructor!

SANT JORDI 19

En Toni va arrencar a córrer cames ajudeu-me. Va arribar a la biblioteca, va anar a Google i va buscar: “família Destructor”.

Li va sortir que aquella família feia emmalaltir la gent. O pitjor! Podrien morir o convertir-se en zombis!!!

Al Toni li va entrar el pànic! Va buscar la cura però a tot arreu hi posava que no hi havia solució.

Però... buscant... buscant... la va trobar!!!

Era l'amor! No s'ho creia. Va buscar una altra solució però no! Era l'única alternativa! Els havia de fer una abraçada...

Però en el moment en què en Toni va sortir de la biblioteca... algú li va tancar els ulls...

Amàlia Halat Jardón
4t de Primària

El soldadet d'or

Hi havia un vegada una família bastant rica, eren la família Harris que vivien en una mansió a Londres. La família estava formada per un pare i dos germans: l'Oliver i el Lynam.

Per l'aniversari de l'Oliver el pare li va regalar un model d'una estació de tren d'or, amb 23 passatgers i 11 soldats. A l'Oliver li va encantar.

El senyor Harris va dir als seus fills que havia de fer un viatge de feina però que tornaria aviat. Va deixar en Lynam a càrrec.

Quan el pare va marxar l'Oliver no sabia què fer perquè mai havia estat sense el pare. Els dies passaven i el pare no tornava...

Un dia l'Oliver va voler intentar comunicar-se amb el pare i com no sabia l'adreça va agafar una ampolla de la cuina i va escriure-hi una nota:

- Hola pare esperem que tornis aviat.

També, dins de l'ampolla, hi va posar el soldat preferit del pare. A la nit mentre el Lynam dormia, va agafar l'ampolla i se'n va anar al port. Quan va arribar va tirar l'ampolla amb tota la seva força. Mirant com se l'emportaven les onades.

19 anys més tard

Avui és l'aniversari d'en Paul. El fill de l'Oliver. L'Oliver li ha regalat un model d'una estació de tren d'or amb 23 passatgers i 10 soldats. Al Paul li ha encantat. Però l'Oliver li ha dit que havia de marxar a un viatge de feina.

Greta Andersson Sabaté
5è de Primària

Existeixen de veritat?

- Marcel, ha vingut l'avi a veure't! T'està esperant a fora!- Em crida la mare des de la cuina.

Deixo els deures damunt de la taula i surto al jardí, veig l'avi que m'espera al costat de la tanca. Ens saludem i comencem a baixar cap a la platja. Ja a mig camí, l'avi em pregunta:

- Com van les sirenes?
- Com sempre, segueixo igual- li responc.

Porto molt de temps buscant i no trobo cap pista. Sembla una pel·lícula: un noi de 13 anys que busca sirenes, però a les pel·lícules els protagonistes viuen en un poble preciós i tenen vaixells increïbles, i no viuen en una illa que ningú coneix i naveguen amb un antic vaixell petit del seu avi. Però no em desanimo, sé que trobaré sirenes, tinc un pressentiment. A més tinc l'avi que m'ajuda.

- He estat pensant i t'he explicat totes les històries i llegendes sobre sirenes que conec excepte una- em diu l'avi mentre seu en una roca.- Veuràs, de jove, els meus amics i jo ens vam aficionar a buscar sirenes com tu. Un dia, un amic meu em va dir que anava a la platja nord de l'illa. Hi has anat mai?

Faig que no amb el cap.

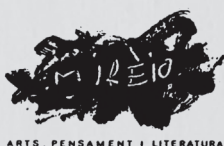
- Doncs quan el meu amic va tornar, estava delirant, agafat a un tros de fusta del seu petit vaixell. I a la mà portava una polsera amb una perla del canell.
- Què és això avi?- pregunto.
- Un amulet de sirena. No n'estic del tot segur, però crec que ho és. El meu amic m'ho va donar abans de morir, i crec que ara hauries de tenir-ho tu.

L'avi em posa l'amulet a la mà. No sé què dir, m'he quedat sense paraules. Miro l'avi, que em somriu.

- Creus que les sirenes són a la platja nord?
- No hi ha res que digui que són allà, però tampoc no hi ha res que digui el contrari.

L'avi em fa l'ullet. Encara estic pensant quan el mòbil comença a sonar. És la mare que diu que vagi a sopar. Ja a la nit no deixo de donar voltes al llit. Si ningú no va mai a la platja nord i ningú no ha trobat mai una sirena, excepte l'amic de l'avi, que va trobar allà l'amulet, significa que les sirenes són allà!

Avui només despertar-me he anat a la platja, he agafat el meu petit vaixell al qual vaig posar un motor i he anat a navegar.

SANT JORDI 19

He esmorzat un entrepà que em vaig preparar ahir. Estava acostant-me a la platja nord quan sento una veu que em crida:

- Ei tu! On vas?

Em giro de cop i veig una noia de la meva edat en un vaixell de pesca semblant al meu. A poc a poc es va acostant més a mi.

- Només navego una mica en barca- menteixo.

Per la cara que fa no crec que m'acabi de creure. M'estira una mà i es presenta, jo faig el mateix. Es diu Emily i té tretze anys.

No la conec gaire, però em cau bé. No eren els meus plans, però passem el que queda de matí xerrant i coneixent-nos. M'ho estic passant molt bé amb ella. Seguim xerrant pels descosits fins que em pregunta que per què navego tan sovint. Com que sé que no em creurà si no dic la veritat responc:

- Des de petit he cregut que les sirenes existeixen i m'agrada anar al mar a buscar-les.

L'Emily esclata a riure:

- Si les sirenes no existeixen! Quina manera de perdre el temps!

Una mica ofès contesto:

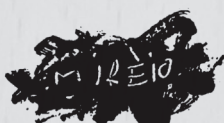
- Doncs no sé què fas tu, per no perdre el temps. I per cert, les sirenes existeixen!

- Per començar estic molt ocupada intentant no suspendre català. I dubto que tinguis cap pista que les sirenes existeixin.

Ja no aguanto més i li ensenyo l'amulet. Sembla que la convenço una mica més amb això. Mirant l'amulet m'adono que a la perla hi ha alguna cosa grava-da. Sembla una mena de dibuix d'unes dones, unes dones que tenen cua de peix! Estic tan fascinat amb l'amulet que m'oblido que l'Emily és allà i que som al mar en una petita barca amb motor.

- Déu meu! Tu has vist l'hora que és? Haig de marxar, ho sento!- diu l'Emily mentre puja a la seva barca.- Ja ens veurem!

Em sorprenc a mi mateix quan m'adono que estic somrient pensant que ens tornarem a veure. Torno ràpid a casa i dino amb la meva família. Després

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

SANT JORDI 19

de dinar no puc anar a navegar. Em fa ràbia pensar que haig d'estudiar... si l'escola s'acaba en dos dies! Abans d'anar a dormir torno a mirar el dibuix. És preciós.

Avui m'he despertat d'hora per anar a l'escola. De camí veig l'Emily. No sembla que ella m'hagi vist a mi, per això vaig per darrere seu, li tapo els ulls amb les mans i li dic:

- Qui sóc?

Es gira de cop i amb un somriure crida:

- Marcel!

Continuem junts el camí fins a l'escola. No anem a la mateixa classe però podem anar al pati i dinar junts. Em passo tot el dia fent exàmens. Crec que el de castellà m'ha anat molt bé però prefereixo esperar que ens diguin les notes per celebrar-ho i, com que arriben quan estem de vacances, ho deixo córrer i no hi penso més. Torno a casa amb l'Emily i només arribar al jardí la mare ve corrents cap a mi, m'abraça i em diu que l'avi s'ha mort. De sobte, el món em cau als peus. "Ara no, ara no! Quan estic a punt de trobar sirenes no!", penso. L'Emily em fa un copet afectuós a l'espatlla i se'n va. Jo corro cap a la meva habitació i no surto ni per sopar. La mare em deixa un plat amb arròs damunt l'escriptori, però no tinc gana. Tinc un pes a sobre, que no sé explicar, que em treu les ganes de fer qualsevol cosa.

"Trobaré sirenes, ho faré per l'avi". I amb aquesta idea al cap, m'adormo fins l'endemà.

Avui a l'escola tothom està jugant i rient, però jo no m'entretinc i vaig a buscar l'Emily. La trobo a la porta de la seva classe:

- Marcel, em sap molt greu *lo* del teu avi i...

Jo la tallo.

- Avui només acabar l'escola aniré a la platja nord. Vens o no?

L'Emily obre i tanca la boca diverses vegades però no diu res, al final aconsegueix mirar-me fixament als ulls i dir:

- Vinc!

Ja ho he preparat tot abans de sortir: una llanterna, una corda, provisions per si de cas... crec que estic exagerant, però com diu la dita: " Més val preveure que curar".

ESCOLA
avenc
avenc

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

Sortim corrents de l'escola. La veritat és que no he gaudit gaire de les activats de l'últim dia. Tenia el cap en altres coses que, almenys per a mi, són més importants.

Encara tinc gran part del pes d'ahir a sobre però si penso en l'avi, no podré realitzar la tasca que tinc pendent. La meva barqueta està amarrada on sempre, al costat de la de l'Emily. Últimament l'Emily i jo ho fem tot junts. La meva amiga ja està pujant al seu vaixell quan li demano que utilitzem el meu. En aquesta ocasió prefereixo utilitzar un vaixell que sé controlar fins i tot adormit. L'Emily no replica i tots dos pugem al meu vaixell, ens dirigim sense perdre temps a la platja nord. Estem arribant quan noto que em començo a marejar. L'Emily em mira i veig que ella està igual que jo. Entreveig una llum a l'aigua i algú que canta. Estic a punt de caure al terra pel mareig. Les sirenes són famoses per cantar cançons que fan que els vaixells s'estavellin i per desorientar els mariners, segur que a l'amic de l'avi li va passar el mateix. No ho puc evitar i caic a terra. Tanco els ulls, que no puc tornar a obrir després. Obro els ulls i trobo l'Emily ja desperta, dient-me amb mímica que m'aixequi.

Tot i que el cap encara em fa voltes, faig el que em diu. Noto que tinc alguna cosa a l'orella... Un tap! L'Emily em posa l'altre tap a l'orella i m'assenyala quelcom amb el dit. Miro cap allà i veig una dona que s'agafa al vaixell. Sembla sorpresa. Una altra dona apareix i sembla que la renya. La primera dona assenyala les nostres orelles. Tot i que no sento res crec que parlen dels taps.

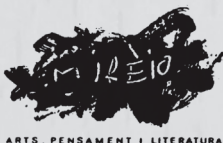
L'Emily s'acosta la mà a l'orella, però jo li retiro de seguida. Gesticulant li dic que encara no se'ls tregui. Espero de tot cor que m'hagi entès. No sé quant de temps passa fins que m'acosto a elles que fan un bot enrere. Estic a punt de caure del vaixell quan els veig... la cua! També veig que a les mans porten el mateix amulet que jo. L'Emily també s'acosta i posa uns ulls com a taronges. Una tercera dona apareix i, de sobte, neda com un llamp cap a nosaltres i ens arrenca els taps de les orelles. Comença a cantar quan torno a caure en un somni profund.

Em desperto estirat a la sorra, al costat de l'Emily. Busco la meva barca amb la mirada i veig que està aparcada on sempre. Sacsejo l'Emily perquè es desperti, es situï i assimili tot el que ha passat abans de dir:

- Creus que tot plegat ha estat un somni?

Sense dir res m'estira el braç dret i jo faig el mateix. Miro els nostres canells i veig una lluminosa perla lluint a tots dos braços.

Carla Sales Montoya
6è de Primària

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

Sense vocal

Llarga, elegant,
dues traces et fan.
Dempeus t'aguantes,
sabates no et falten!

Al so d'ases o cavalls,
davant sempre vas.
Però al darrere estàs,
quan jo prenc mal!

Sumes no restes,
amb totes fas festes.
Al centre d'elles vas,
portes la lluna per cap!

Faltes a la tardor,
tornes amb la claror!
Però on pares ara,
que aquest poema acaba?

Pau Alaminos Vidal
1r de Secundària

Poesia

Anys i anys de dolça soledat
en aquesta fastigosa presó
el món m'ha reclamat pietat
i la meva ànima n'ha fet ressò.

Amb un somni molt agradable
on el dèbil buf del vent em gronxa
fent-me veure que és admirable
la penetrable llum de la lluna.

El dolç cant del rossinyol
em desperta afectuosament
avui no em mostra el seu condol
i em convida a viure felicitat.

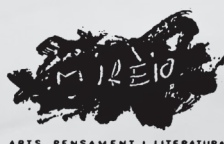
El petit tros que encara té bondat
ha fet que el drac m'hagi donat
ràpidament una gran seguretat
i ara sé que no tot és obscuritat.

Una gran biblioteca em regala
deixant-me creure en el destí
mentre admiro aquella sala
sé que tot ho fa per a mi.

M'ha fet descobrir la literatura
també la increïble poesia i història
perquè tot això pot ser pura cultura
que a mi em dona gran glòria.

Milers de llibres diferents he llegit
d'aventura, por, amor i fantasia,
que la meua vida han acolorit
amb un ventall que et sorprendria.

El ferotge i sorollós rugit
escolto del meu drac estimat
un altre orgullós cavaller atemorit
ha fugit del lloc molt desanimat.

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

SANT JORDI 19

Un cavaller forçut i un blanc cavall
cap a mi venen ràpids com el vent
jo atemorida al meu amagatall
prego pel meu drac clamorosament.

Crido el més fort que puc al cel
“no t’estimaré si al meu drac mates”
al cavaller abraçat pel meu anhel
assegura que les paraules li són grates.

Convenç el drac pel seu amor
tot pujant les escales de cargol.

I amb la rosa del drac tapant el sol
arriba per fi el meu salvador.

Nöa Muñoz Campos
2n de Secundària

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

Silenci

En temps anteriors, el meu cor era de pedra, però ara, amb un lleuger corrent de vent amb gust de traïció, es trenca en mil. Encara recordo totes les vegades que somreia per fora i per dins plorava i cridava. Aquestes ocasions en què la tensió que hi havia a l'aire es podia tallar amb un ganivet.

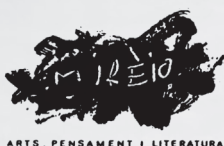
Silenci. Només se sent el batec del meu cor ballant sol al ritme d'aquesta trista cançó. Més silenci. Només se sent el soroll que fan les meves llàgrimes en impactar contra el glaçat terra després d'haver banyat la meva galta sencera. Silenci. Només se senten els meus pensaments. Crido per dins. Em destrosso per dins.

Vine. Vine i atreueix-te a trencar-me una altra vegada. Acosta't. Acosta't i mira'm als ulls, aquí veuràs un pou buit. Agafa'm. Agafa'm i sentiràs la meua pell trencada.

Ara deixa'm anar. Deixa'm anar i, si tens valor, atreueix-te a trencar-me una altra vegada. Atreueix-te. Comprova altra vegada que el meu cor no és de pedra. Fes-me un altre petó que em deixi impregnat el gust de mentida dels teus llavis.

Ves-te'n. Marxa d'aquí perquè el meu orgull no em permet enderrocar-me davant de ningú. Marxa i, en sortir, no oblidis tancar la porta d'aquesta fosca habitació, magatzem de les meves llàgrimes i dels meus crits, magatzem del meu dolor.

Cristina Garcia de Sivatte
3r de Secundària

Tragèdia moderna

PRÒLEG

El dringar característic en obrir la porta s'acompanya d'una bafarada d'aire calent que li esclata a la cara i li omple els narius amb mil olors. Xampú o colònia? Espígol o vainilla? En realitat tant li fa. Arriba amb les mans congelades i les galtes vermelles i la calor que desprèn el local li fa oblidar, per un moment, que a fora la temperatura segueix sent la típica de principis de febrer. Ningú no fa cap mostra d'haver-la vist, de manera que s'asseu al final d'una fila de butaques més còmodes del que sembla a primera vista i, desitjant no haver-se d'esperar massa estona, es dedica a observar l'entorn.

PÀRODE

De fons sona el *Clair de Lune* de Debussy, i la transporta a l'escola de música d'anys enrere, quan es passava hores barallant-se amb els arpegis i les digitacions impossibles. Pot comptar fins a set persones, cadascuna centrada en el seu paper. A l'esquerra hi ha un noi, que calcula que deu tenir la seva mateixa edat, amb la mirada fixa al mirall mentre la perruquera, amb moviments de canell harmoniosos derivats d'una llarga experiència, li acaba de perfilar la forma de les patilles. Al seu costat, una nena de no més de sis anys comença a gemegar quan li tallen els primers cabells del serrell provocant que la mare aixequi els ulls de la revista i hi intenti negociar amb la promesa de passar per la botiga de llaminadures abans d'anar a casa. Finalment, dos seients més enllà, es manté una conversa animada entre una dona gran i una perruquera més jove que repassen, amb una eficiència que no té res a envejar als resums del *Quore*, les notícies més picants del moment. Sent que parlen dels vestits que més van destacar a la gala dels Òscars o la separació inesperada, després de cinc anys de casats, de la parella de moda del moment.

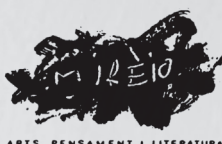
Els seus pensaments segueixen divagant sense rumb quan una veu la fa retornar: "Ja pot anar passant, si vol."

EPISODI

-Quatre dits de cabell, ràpid i en silenci, gràcies.

La Fina, que porta una placa d'identificació penjada a l'alçada del cor, inicia el ritual del tall de cabell amb una parsimònia pròpia d'aquells qui fa temps que han perdut la il·lusió per allò que fan i ho han convertit en una simple rutina. Al ritme de la música (sona una cançó dels Beatles que no recorda com es diu) sincronitza un moviment interioritzat des del primer dia: amb la mà dreta raspalla els cabells mentre els va humitejant amb l'esquerra. El pèl va incorporant una brillantor cada cop més enlluernadora fins a adquirir un to semblant al de l'obsidiana aca-

ESCOLA
avenc
avenc

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

bada de polir. Un cop aconsegueix l'objectiu fixat, la Fina es dirigeix al següent pas: el tall. Tal com va estudiar durant tres anys a l'escola de perruqueria, el tall és la directriu, la conjunció entre el camí i el destí, és la unió entre allò que es vol assolir i, alhora, el procés per dur-ho a terme. Per això, sense mostrar cap signe de nerviosisme ni tremolor, però amb una suau capa de suor als palmells de les mans, agafa les tisores i, començant pel clatell, va retallant cadascun dels milers de cabells que participen, com a simples actors secundaris, en aquella obra. És un art, pensa la Fina, diguin el que diguin és un art.

Segueix mitja hora en la qual no cal entrar massa en detall fins que la Fina, orgullosa amb el resultat, comenta:

-Què li sembla? Si m'acompanya, anem a la zona de massatge capil·lar.

ESTÀSIM

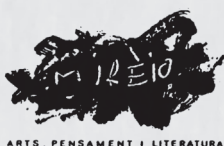
La nostra protagonista s'acomoda en una butaca inclinable i, decidida a relaxar-se, tanca els ulls mentre la Fina va fent dansar els dits per la seva closca. Sona *Another Brick in the Wall*.

El ressonar de les passes al ritme d'una cançó de caire psicodèlic és l'únic so que se sent en aquella sala. Només hi ha un color: el blanc. Tot és borrós i no aconsegueix reconèixer res, però en fixar-se en les cares de la gent que conforma la inacabable fila s'horroritza: no tenen rostre. Una suor freda li comença a recórrer l'esquena i de seguida l'envaeix una angonya sufocant: les pupil·les se li contrauen, el cor li comença a bategar amb força i la pell se li erica tot reaccionant a la por. El quadre d'ansietat para en sec quan sent uns crits a la llunyania: un noi, amb el número 2 a l'esquena, comença a córrer. Pot veure una boca, i està rient. Sense un rumb concret, el noi segueix, fluint, volant. Fins que es torna a parar el món. Un tret. Silenci. Pot veure com, abans de caure al terra mort, el noi la mira als ulls.

ÈXODE

La Fina la desperta i necessita un parell de segons per tal d'acostumar-se de nou a la llum que l'envolta. Encara mig confosa, es dirigeix al taulell per anar a pagar i la veu del locutor de fons és la que la transporta de nou al món real: "Acabeu d'escoltar *Escorbuto*, i seguim amb més música a la Ràdio 1, la ràdio que sempre és amb tu." Abans de sortir, es veu de passada al mirall, guardant aquella imatge a la seva retina per sempre més. Torna a sonar el dringar de la porta i el fred l'engoleix de nou. Al carrer hi ha molta més gent del que seria normal a aquella hora i a aquell dia. S'hi fixa bé i ho nota. I ho sap. La tragèdia ha arribat: tothom és igual i, fins i tot, porta el mateix pentinat.

Blanca Subirà Ingla
4t de Secundària

L'amor funciona

Hi havia una vegada en un país molt llunyà, una nena que, passés el que passés, sempre estava contenta. Fins que va arribar un dia que el seu país es va posar en guerra. La nena es va posar a pensar què podia fer perquè no fos així. Va arribar un dia que la guerra va començar, la nena va decidir regalar amor a tota la gent del poble i tot es va solucionar. La guerra es va arreglar i... conte acabat, l'amor ha funcionat.

Paula Navarro Gálvez
1r de Primària

Una aventura al llac

Un dia d'estiu, la Carla estava jugant amb les seves nines quan de sobte la seva mare la va cridar:

- Carla, a sopar!
- Ostres...! No em puc quedar a jugar tretze minutets més? – li va contestar la Carla.
- Tens una sorpresa!

La Carla va baixar corrents a veure la sorpresa.

- Estàs preparada? Llista? Ja!

La Carla va quedar impressionada, era un Westy!

- La meva raça de gos preferida!

La Carla va sortir a passejar pel llac. Era tan valenta i li agradava tant investigar que es va llençar a l'aigua amb el gos. Al cap d'una estona va veure una cua de balena i va cridar:

- Socooooors! Una balena se'm vol menjar!

La balena va sortir i es va posar a riure:

- No sóc una balena! Sóc una sirena!

La Carla va abraçar el gos però ell tenia molta por i es va escapar en direcció cap a casa. La Carla espantada, li va preguntar:

- Qui ets tu?
- Jo sóc la Laila – va respondre més eixerida que un pèsol – Vols que t'ensenyi el meu gos?
- Doncs... sí – va dir la Carla, vigilant que no hi haguessin trampes.

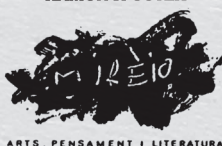
La Carla va riure quan va veure la seva mascota: era un peix!!!

- Es diu Lola.
- Quin nom més original!

La Carla li va demanar que l'ajudés a trobar el camí fins a la vora del llac i la Laila, satisfeta, li va mostrar el camí.

En arribar a casa, la Carla li va explicar al Westy tot el que havia passat.

Greta Galdós Jiménez
2n de Primària

El meu talent

No fa gaire, el 2007, una nena amb 7 anys feia uns dibuixos meravellosos. Però se li donava bé ballar i tocava la flauta com els àngels. Estava començant a fer ceràmica i no és que se li donés malament. Bé, estava una mica confosa, sempre es preguntava:

- Quin és el meu talent?

Així que va decidir anar en busca del seu talent.

Va viatjar a Venècia i va preguntar als gondolers:

- Heu vist el meu talent?- però li van respondre:

- No, ho sentim.

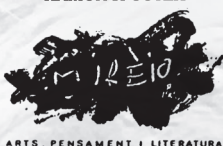
Després va anar a Portugal al Palau de la Pena i va preguntar:

- Què heu vist el meu talent?

Però tothom estava tan enfeinat a plorar que no tenien temps de contestar. Trista i ensopida va anar a París, tothom parlava d'una tal Torre Eiffel. Quan va ser al davant de la torre va saber que era la famosa Torre Eiffel. Li van venir unes ganes molt potents de dibuixar. Va dibuixar detall a detall.

Des d'aquell dia va saber que el seu talent era dibuixar. Conte, contat el seu talent ha esbrinat.

Abril Peña Jiménez
3r de Primària

El record del meu padrí

Sempre que anava a Lleida, hi havia una recompensa. El meu avi, o padrí com es diu a Lleida. Però, ara quan hi vaig és per veure els tiets, tietes, cosins i cosines. M'ho passo molt bé, però no és com quan hi havia el padrí.

Així que he decidit escriure aquesta història sobre ell.

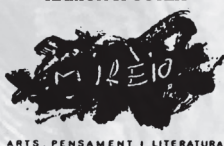
El meu padrí és un home de camp. Té una granja, on hi ha vaques i vedells. Més enllà, hi ha un hort, on planta enciams i cols, és molt gran. També li agrada molt el futbol. Quan jugava el Barça anava al bar a veure'l. Va anar al camp del Barça uns quants cops.

El meu padrí es diu Federico, té la pell fosca i tot el cap cobert de cabell blanc. El padrí només tenia cinc anys quan va esclatar la guerra i va acabar quan en tenia vuit. El seu pare va haver de fugir a França.

Quan jo tenia quatre anys, el padrí va patir una malaltia. Jo estic feliç d'ell perquè durant quatre anys va estar molt content, anava a la granja i a l'hort, al futbol i va seguir celebrant festes i tradicions. Així va ser com tothom del poble el va acabar estimant. I per Sant Jordi regalava roses a tothom. Era una persona molt agradable.

Fins que el quatre d'abril de 2018 va caure en un somni etern. Però per tot això tinc el seu record dins el meu cor.

Emma Griell Roure
4t de Primària

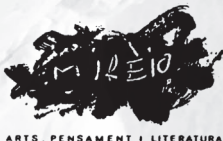
ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

Has de tenir valentia

La meva cosina, la Rita, vivia amb la seva família, la seva mare, l'Amèlia, el seu pare, en Robert, les seves tres germanes, els seus dos germans bessons i el bebè de la casa (que és nen) i que porta més problemes que tots els altres germans junts. Comencem... doncs la Rita vivia a Alemanya, a Berlín. Des dels tres o quatre anys, la Rita volia ser pilot d'avioneta. Un dia, el 14 de setembre de 2021 li va anar a dir a la seva mare. La mare no va dir ni "mu", no sabia què dir, es pensava que era una broma. Quan va anar a dir-ho als seus amics de l'escola, tots li van dir que no, no podia ser pilot d'avioneta perquè era un ofici de nois, que per una noia era molt perillós.

Als vuit anys ja era una nena independent i autònoma, llavors quan va fer nou anys, just aquella setmana l'escola feia un concurs de fer cases, objectes o transports amb coses reutilitzades. Llavors va pensar: aquest és el meu moment, he de fer una avioneta! Va agafar totes les caixes de cartró i tot el reutilitzable i va anar al parc a muntar la seva pròpia avioneta i amb els quatre cèntims que portava a la butxaca del peto negre, va comprar tres potets de pintura: un blau cel, un verd com l'herba i un altre potet del seu color preferit, el taronja. Va estar dos dies i mig muntant l'avioneta. Llavors quan la va acabar, de seguida va anar a provar-la. Va anar a l'escola i pocs dies després li van dir que havia guanyat. Quan es va fer gran, va anar amb tota la seva valentia i força a començar la carrera de pilot. Als 20 anys va guanyar el premi de la universitat, es va presentar a totes les competicions de pilot d'avioneta i moltes les va guanyar. I en un vol va desplegar una pancarta a la seva avioneta que deia: "Noies no feu cas, aneu allà a fora i agafeu ben fort els vostres somnis que els podeu aconseguir!"

Eugènia Fernández Castells
5è de Primària

Sin saber el porqué

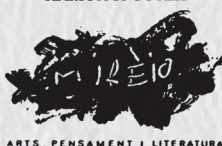
Sombrío. Gélido. Así recuerdo el viejo despacho del abuelo. El pesado pomo se resiste a mis finos dedos y aun así sigo luchando contra la oxidada cerradura. Cansado de perder el tiempo, decido dar una persistente patada. Al fin y al cabo, la casa debe venderse, ya que el abuelo nos dejó hace ya un año. La puerta de madera se abre. No salgo de mi asombro, y las serias expresiones del abuelo me intimidan desde el óleo de los cuadros con adornados marcos. Sentí una fuerte punzada en el corazón al encontrar un fajo de cartas firmadas por el abuelo, pero con su serio nombre completo: “Pedro Marco Antonio Ruiz de la Cruz”. Al soltar el fajo, noté como si alguien me hubiese liberado de las forjadas cadenas del olvido. Al instante encontré otro fajo de cartas. Había muchísimas; una, dos... ochenta, ochenta y una y ochenta y dos cartas. ¿Qué clase de contrato se zanjaría en ni más ni menos que 82 cartas? Las ojeo, y, desconcertado, voy encontrando cada vez más frases del tipo: “Con cariño. Pedro”, o: “te parecería bien en la plaza el jueves a las 18:00” o inicios parecidos a: “Querida María”.

¿Pedro? ¿Desde cuándo el abuelo se hacía llamar Pedro? y, ¿quién puñetas era la tal María?

No sé qué hacer. La encrucijada de pensamientos es cada vez mayor, y también aumenta la nube de hipótesis en mi cabeza. Finalmente, decido dejar el fajo en el suelo. Me acerco a la ventana, y minuciosa y detenidamente, observo el patio descuidado, con zarzas que contienen el veneno de la desolación, y el árbol que alberga al alegre conejito de los recuerdos. Vuelvo a mirar los cuadros. Encuentro uno diferente. Me gusta este cuadro. Se ve un angelito. Creo que es el ángel que protegía al abuelo, como él solía decir. Supongo que el ángel no llegó a tiempo aquella noche de frío enero.

Perder a alguien es duro, pero más duro es perder a ese alguien... sin saber el porqué.

Erik Torres Sàbat
6è de Primària

Lladre de Memòries

Els racons de la memòria
No existeixen al teu món,
Les imatges, les paraules,
Les idees, les cançons.

Esborrats de mica en mica,
Esborrats a poc a poc,
Ets un lladre de memòries
I t'emportes el millor.

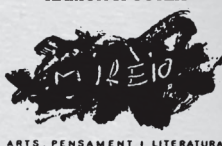
Ja no tornaran els noms,
Ja no tornen els colors,
Les vivències s'esvaeixen,
Carregades de dolor.

Els lladres de la memòria
Avancen a poc a poc,
Són pacients, no tenen pressa,
El que busquen és a prop.

Provoquen tanta tristesa
I ens causen tant dolor,
Que és difícil atrapar-los.
Complicat no tenir por.

Els records desapareixen,
Llàgrimes, frustració,
Compassió, enyorança
Són paraules de debò.

Il·lusions que no arribaran,
Somnis que no tornaran.
Tu tries els camins.
Tu canvies els destins.

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

SANT JORDI 19

Has pensat en les conseqüències?
Has pensat en els temors?
Has vist tot el que t'emportes?
Has viscut la nostra por?

Tots coneixen el teu nom,
Han sentit parlar de tu,
Però si mai vens de visita,
No seràs mai benvingut.

Mentre uns intenten oblidar, altres lluiten per recordar; Alzheimer

Paula Santos Álvarez
1r de Secundària

escola
RAMON FUSTER

REIO

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

Dos de agosto

Siento que floto. Floto en medio de un mar de sábanas blancas con olor a detergente, y es la mejor sensación del mundo. Me muevo entre ellas mientras me desperezo y noto el sol dándome en la cara y dejándome ciega. La mejor sensación del mundo. Lea está dormida a mi lado. Amo como se le hincha el pecho cuando respira. Amo como los rizos de su pelo rozan su nariz roja y pequeña. Amo como soy consciente de lo mucho que me gusta Lea. Quiero a Lea. Quiero al trozo de porcelana que es. Y creo que ella es más que consciente de que me gusta, pero no está en mis planes confirmárselo. Dios, se ve tan frágil desde aquí, tan delicada. Ruedo hacia su lado y le doy pataditas en las piernas para que se despierte. Se gira y abre los ojos poco a poco.

- Buenos días, Danae.

Me quedaría tumbada a su lado toda la vida. Me gustaría decirle demasiadas cosas. Tantas que ni tan sólo podría escribirlas. Cada una de ellas más cursi que la anterior. Y duele porque no me atrevo ni a hablarle bien.

- Levanta, tía - me impacta lo mucho que la quiero.

- Tengo sueño aún.

- Levántate, Lea.

Hace un sonido de queja con la boca y se vuelve a tapar a pesar del calor. Me pongo mi jersey amarillo para salir a la terraza a respirar y solo veo árboles. Estamos en medio de la montaña en una casa rural. La casa no es mía, evidentemente. Pero es verano, y qué mejor plan que pasar todo el agosto en el casoplón de tu amigo el rico rodeada de mosquitos y de tus amigos con demasiado sentido del humor. Isaac tiene una casa en la montaña cuyo comedor es más grande que todo mi piso junto. Y yo estoy durmiendo con Lea en una de esas habitaciones. Planazo.

Lea sale a la terraza conmigo y cuando la miro me doy cuenta de que va en sujetador. Me la quedo demasiado tiempo mirando y siento que me sonrojo. Ojalá se dé cuenta.

- Vamos abajo- le digo- Nos esperan para desayunar.

Mientras bajamos las escaleras noto como se ríe a mis espaldas. La quiero mucho.

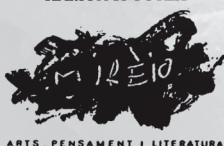
- ¿Qué diablos hacíais ahí arriba tanto rato?- dice Adam sonriendo como un idiota.

Se pasa la mano por el pelo y bosteza. Adam es indio, es indio y es guapísimo. Y a pesar de ser indio se burla de mi por ser medio japonesa. A todos nos gusta Adam. No le contestamos y nos sentamos en las hamacas del porche. Isaac se pone sus gafas de sol y sonrío mientras nos mira.

- Os gusta la casa?

- Presumido- canta Adam.

- Si no te gusta puedes irte, campeón.- le riñe Isaac.

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

- ¿Irme? ¿Yo?- suelta la carcajada- No, gracias. Te quiero demasiado para irme.
- Eres el mal en persona.

Isaac le tira un cojín a Adam y empiezan a pelearse. Yo miro a Lea.

- ¿Dónde está Gala?- me pregunta. Me encojo de hombros y me levanto para ir a buscarla. Isaac y Adam siguen pegándose con el cojín. Les ignoro, son muy monos cuando se pelean.

Encuentro a Gala estirada en la bañera bebiendo lo que parece ser un zumo de melocotón. Supongo que no habrá dormido nada porque tiene unas ojeras importantes.

- ¿Qué haces aquí?

- Llorar.

Me río.

- ¿Llorar?

- Haces muchas preguntas, cielo.

- ¿Ah sí?- me siento sobre el borde de la bañera. Gala también es muy guapa, tiene el pelo azul y corto. Supongo que es la más real de todos nosotros.

- ¿Por qué lloras?

Sonríe.

- Me he imaginado que os moríais, entonces me he imaginado el discurso que leería en vuestro funeral y he llorado más.

- Qué tontería- le espeto.

- Mira quien habla.

Qué razón tiene. Solo le han hecho falta tres palabras para llamarme egoísta, imbécil y dejarme claro lo mucho que me engaño a mí misma. Gala sabe cómo soy y sabe lo mucho que me callo, igual que lo sabe Lea, e igual que lo saben Isaac y Adam. Ojalá poder hablar sin tapujos, ojalá pudieran leerme la mente. Porque yo nunca podré expresar un solo sentimiento.

- Me gustaría- empiezo a decir- poder hablaros de verdad.

- Ya nos hablas de verdad.- contesta Gala intentando expresar esta conversación.

- Ya sabes a lo que me refiero.

- De hecho, no lo sé.

Sí lo sabe.

- Me gustaría poder hablaros sobre cómo me siento sin utilizar sarcasmo o decir tonterías. Me gustaría ser capaz de expresar lo que pienso sin sonar depresiva o cursi.

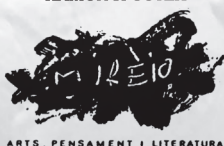
- ¿Y por qué no lo haces?

- Porque sonaría depresiva y cursi.

Nos quedamos calladas unos minutos.

- Me gustaría gustarle a Lea- digo.

- Eso no lo sabía.

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

- ¡Un brindis por lo mucho que nos queremos!- grita Adam a pleno pulmón. Cogemos todas las tazas de té y las alzamos hacia el cielo, entre ellas chocan y el sonido de la arcilla suena como si fuera un cohete. A él no le da vergüenza hablar así con nosotros. Simplemente le gusta recordárnoslo.

Se respira el aire a verano, siempre me ha gustado como huele el verano. Si es que puede oler a algo. Estamos todos formando un círculo en la hierba cuando Gala se levanta del suelo y empieza a hablar.

- Vamos a jugar a un juego- pone una voz que nos hace reír a todos- Tenemos... un minuto, para sincerarnos. Todo lo que digamos tiene que salirnos de dentro y... ¡se admiten preguntas!

Lo aplaudimos mientras se bebe lo que queda de té y se frota las manos para empezar.

- Chicas, chicos, os lo debo todo. No sé qué haría sin vosotros a mi lado. ¿Os imagináis a Gala sin sus nenes? Yo tampoco. Os necesito, y me necesitáis. Isaac, tú me necesitas para que te ayude a limpiar. Danae, tú me necesitas para quejarte de alguien. Adam, tú me necesitas para que te ate los zapatos. Y Lea, ¡tú no me necesitas! yo os necesito para ser feliz. Y espero que vuestras palabras sean tan bonitas como las que os estoy dedicando yo ahora porque si no me voy a deprimir. Amén.

Se lleva una mano al corazón y hace una reverencia. Isaac está llorando y Lea está cantando el nombre de Gala junto a Adam. Es bonito verles felices.

- Ahora yo.- dice Isaac mientras se pone de pie- Formáis una parte de mí. Me habéis ayudado en todo lo que habéis podido y os doy las gracias por ello. Os quiero mucho mucho y estoy deseando interpretaros Romeo y Julieta con nuestro querido Adam como Julieta.

- ¿Eres gay?- pregunta Adam.

- No soy gay, soy un artista.

Le aplaudimos y Adam tose.

- Me toca.- sonrío- Me llamo Adam, y me adoráis casi tanto como yo a vosotros. Fin.

- Qué profundo- digo.

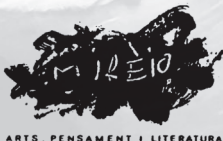
- Gracias!

- Ahora yo.

Lea se pone de pie y se sacude la hierba que se le ha pegado en la falda. Empieza a hablar.

- Tengo mucho sueño, no hemos hecho nada en todo el día y aun así tengo sueño. Así que os pido que miréis al cielo un segundo- exclama.

Sobre nuestras cabezas se extiende un cielo en el que no sabes si atardece o arde. Las nubes son rojas y veo como el sol se esconde mejor de lo que había visto en toda mi vida.

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

SANT JORDI 19

- Así de inmensa es la suerte que siento por teneros. Así de inmenso es mi amor por vosotros.

Ya es de noche, nos quedamos dormidos sobre la hierba después de lo que nos dijo Lea. Yo no llegué a hablar. Al abrir los ojos veo a Gala acurrucada sobre Isaac y a Adam cogido de mi brazo. Lea no está en el suelo con nosotros. La veo en el balcón de nuestra habitación mirando las estrellas. Adam se queja cuando retiro mi brazo de él y subo las escaleras de la casa intentando no hacer ningún ruido. Cuando subo y la veo de espaldas me paraliza. El pelo rubio le cae como si fuera una cascada y su manera de sentarse con los pies colgando me hace sentir como si una ráfaga de aire me soplara la cara. Lea me hacía sentir rara. Me siento a su lado sin decir nada y miro las estrellas con ella. Hay un montón. Tantas que no voy a entender nunca hasta qué punto son infinitas porque soy demasiado pequeña. Miro a Lea. Veo como le brotan lágrimas de los ojos, nunca la había visto llorar. Se apoya sobre mi hombro y suelta una risita.

- Moriría viéndolas- dice.

Es la primera vez que pienso en besarla. Pero la abrazo todo lo fuerte que puedo y lloro junto a ella. Quiero decirle que la quiero, quiero decirle tantas cosas y tan de golpe que se me atascan en la garganta y no puedo ni hablar.

- Feliz cumpleaños, Lea.

Laura Fernández León
2n de Secundària

Veig esperança

“... agrair tot el que has fet per mi. Tornaré. T’estimo.” Torno a doblegar la carta per aquells plecs que s’han format d’haver-la llegit tantíssims cops. Jo tenia 17 anys; era un noi impulsiu, i alemany. Ell era valent, no hi ha cap altra manera de descriure’l, i era jueu. Havíem sigut amics des dels 2 anys i sempre havíem estat junts. Sempre Ishmael i Friedrich (de petit sempre m’enfadava perquè diguessin el seu nom abans que el meu, però mai va canviar). Vam créixer junts; va ser ell qui estava amb mi quan em vaig trencar la cama, vaig ser jo qui va estar amb ell quan el van ingressar a l’hospital per pneumònia, vam ser nosaltres qui vam guanyar la carrera a tres peus quatre anys consecutius... Em sap greu no recordar tots i cada un dels moments que vam compartir, però sí recordo el que sentia estant amb ell. Tenia la sensació que tot estava bé; veia la vida al meu davant i volia viure-la. Me’n vaig penedir molt de no haver vist el que venia amb més antelació.

Era l’any 1940, la guerra estava present. Vaig sentir que algú picava a la porta de darrere, eren l’Ishmael i la seva família. Tenien la por impresa a la cara i només en aquell moment vaig ser conscient del que significava ser jueu i com era de perillós. Hi havia soldats als carrers revisant domicilis: destrossaven portes, s’emportaven la gent sense cap pietat; des d’infants a avis, dones i homes. Sabíem el que havíem de fer, portàvem un any preparant aquest moment: vam agafar els falsos passaports, vam sortir per la porta de darrere i vam seguir el camí que portava directament a l’estació. Quan hi vam arribar, l’Ishmael em va donar la carta, em va abraçar i va marxar corrents. Com ja havíem previst, allà hi havia el meu cosí, soldat infiltrat que els va deixar passar.

Aquell va ser l’últim cop que el vaig veure, la seva silueta desapareixent darrere el vagó del tren. Van passar els anys i va arribar el 1945. La guerra havia acabat, no sabia res de l’Ish. Però llavors va passar: el 18 de novembre de 1947 em va arribar una carta seva, deia que estava bé. Res més, però era suficient per mi. Va seguir passant el temps i vam seguir enviant-nos cartes, quan podíem, quan el règim ho permetia. Vam parlar del passat que compartíem, del temps que ens havíem separat, de la família i de la vida. Les cartes eren llarguíssimes, hi havia moltes coses a dir i no sabíem quan s’enviarien. Més tard, el 1961, me’n va arribar una altra, Era molt breu. Deia així:

“Fried, sóc a l’Alemanya Oest. Sisplau, podríem veure’ns? Envia la resposta al carrer Königstor, 33. Per si alguna vegada aconseguim trucar-nos, malgrat el règim, el meu telèfon és 683567934.”

No ens havíem pogut veure abans de la construcció del mur, per qüestions econòmiques i quan l’Ishmael va venir a Alemanya, aquesta ja estava dividida en dues i nosaltres un a cada part. No cal dir que em va ser impossible anar-hi. L’Alemanya Oest... Jo no estava allà, era a pocs quilòmetres. Però no

hi havia manera de travessar-los perquè entremig s'hi trobava, fred i infranquejable, el Mur. Una divisió de formigó que separava un país. Un obstacle posat al meu camí que em feia impossible retrobar el meu millor amic, a qui portava sense veure 21 anys. És una eternitat, en el sentit literal de la paraula. 21 anys desitjant tenir-lo amb mi; 21 anys revisant el correu cada matí; 21 anys preguntant-me com era possible que l'haguessin apartat de mi, perquè va ser això el que van fer: apartar-lo de mi, de tothom, de la vida. I tot això, per què? Per ser jueu, quatre lletres. A vegades jo les repetia sense parar, fins que la paraula perdia tot el seu significat. Però per a ells no eren quatre lletres, era una etiqueta. Un nom que li havien posat i que automàticament el feia no-mereixedor de viure. Per mi no era així. Ell només era l'Ishmael i jo no entenia res, no sabia res. El saber i l'entendre són coses que s'adquireixen amb el pas del temps. I és això el que he fet en aquests anys, aprendre. M'he adonat de moltes coses. He après que és difícil deixar d'estimar. A estimar es comença sense ser-ne conscient i de manera senzilla, sense saber per què. Però de la mateixa manera que estimem, també odiem. Als humans ens és fàcil odiar, ja sigui per enveja, fàstic o per cap motiu en concret. I va ser això el que va portar-los a ells a odiar a l'Ishmael, sense conèixe'l ni tan sols. I així vam acabar, tants anys l'un sense l'altre.

Però llavors tot va canviar. El 9 de novembre estava veient l'entrevista a Günter Schabowski. Va dir que arribava un nou règim de viatges on els ciutadans de la República Democràtica Alemanya podien sortir del país sense restriccions. Un riure histèric va sortir de la meva boca, havia estat 28 anys tancat dins mig país i finalment podia sortir, era impensable. Llavors, un periodista italià va demanar que precisés quan entraria en vigor la mesura i la seva resposta va ser: amb efecte immediat, ara mateix. Vaig quedar-me quiet uns minuts, pensant i intentant acceptar el que aquest nou fet suposava. Van venir els veïns, vam celebrar-ho tot el que vam poder i jo em sentia feliç. No només per mi, pel meu poble, per la meva nació, pel meu país. Molts d'ells tenien família a l'altre costat i portaven massa temps sense veure-la. No era el cas, jo estava sol, només hi havia una persona a l'altre costat per mi. Vaig trucar a l'Ishmael i de manera estranya, la trucada no va ser vetada ni es va tallar. Ell va contestar, la seva veu animada i feliç exclamava a l'altre costat de la línia. Vam quedar que el dia següent jo creuaria i, finalment, ens trobaríem un altre cop, davant l'escola. I així arribem al dia d'avui, 10 de novembre de 1989. Porto a la mà el visat i la primera carta de l'Ish. L'obro i començo a llegir-la:

*"Estimat Friedrich,
no trobo les paraules per dir tot el que m'agradaria. Són les deu de la nit i des de la finestra puc veure una petita llum que surt del final del carrer, de casa teva. M'agradaria anar a visitar-te però és perillós. Ho saps tu i ho sé jo. Algun*

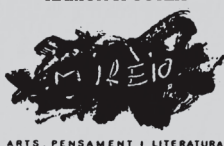
SANT JORDI 19

dia passarà, ja fa temps que sabem que vindran els soldats, i per això estic escrivint aquesta carta. El que és més probable és que no ens veiem en molt temps, per molt que això em dolgui, i vull pensar que tindràs alguna cosa meva a què aferrar-te quan em trobis a faltar. Només et volia agrair tot el que has fet per mi. Tornaré. T'estimo.”

Em llisca una llàgrima per la galta, cau el paper i somric. Ha passat molt de temps però m'ha sigut impossible oblidar la seva cara. Els seus ulls, negres com els d'un corb; la seva pell blanca; el seu somriure tan especial, que deixava veure el tros de dent que li mancava des dels 8 anys, quan jo jugant l'havia fet caure; com arrufava el nas quan estava mentint i mil petits detalls més que el convertien en qui era. I és que per mi no era només un amic, jo l'estimava més però mai vaig poder dir-li.

Em toca passar, ensenyo el visat i travesso les portes. Camino, seguint la llarga fila de persones que estan impacients per passar a través d'aquelles parets que els han retingut 28 anys. I finalment, sortim. A tot arreu s'hi veuen famílies unides, amics abraçats, s'hi veuen somriures. Jo també somric. Tothom unit un altre cop. És preciós, veure unida, altra vegada, gent que havia estat separada tant de temps. Vaig caminant a través de la marea de gent. Poc a poc m'allunyo de tothom i arribo a l'escola. El veig. Recolzat a la paret amb el peu inquiet, com sempre. M'hi apropo, i ens abracem. Com el trobava a faltar; la seva olor, la sensació dels seus braços a la meua esquena. Em rellicca la carta. Veig com a poc a poc cau al terra i se l'endú el vent. Però i què? Ja no em cal, ja el tinc amb mi. Ens separem i riem. Anem tornant fins on hi ha tothom. Ens apropem al Mur de Berlín i ens hi ajuden a pujar. Intento veure-ho tot i només puc veure una cosa: veig l'esperança.

Raquel Trull Báguena
3r de Secundària

Oda als invisibles

Oda al repartidor

Porta pizzas, cartes, o àdhuc purpurina,
i, a més, ningú li dona una propina.
Duu el que tu vols a casa i no es cansa.
Ha de somriure a la gent mal educada,
i normalment és una feina mal pagada.
Per això és un ofici mereixedor de lloança.

Oda al personal de neteja

No se sap com, l'habitació està neta com una patena.
Ha aparegut així, jo l'havia deixat que feia pena.
Estava com si mai s'hagués utilitzat l'estança.
Ha estat el personal de neteja de l'hotel,
que d'un desastre, en fan una habitació digna del cel.
Per això és un ofici mereixedor de lloança.

Oda a l'escombriaire

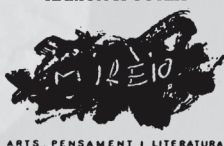
És la feina amb què insulta el bramaire:
"En el futur, tu seràs escombriaire".
La gent vol treballar del futbol o de la dansa,
mai ningú vol netejar el que altres han embrutat,
però els escombriaires ho fan amb orgull i dignitat.
Per això és un ofici mereixedor de lloança.

Oda a l'auxiliar de vol

Estan obligats a anar a Londres, o al Senegal,
o, fins i tot a Austràlia o a la Xina, si cal.
Viatgen on el consumidor vol, i sense recança.
Hores de vol dures, pujant més que la febre
i sempre han de mostrar una actitud alegre.
Per això és un ofici mereixedor de lloança.

Oda al voluntari

Salven vides, molts cops passant per algun moment cru.
Lliuren de l'extinció l'os panda, el polar i el bru.
I donen fe als que no tenen ja esperança.
Són necessaris per a mantenir l'estat,
tots aquells que fan algun voluntariat.
Per això és una acció mereixedora de lloança.

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

SANT JORDI 19

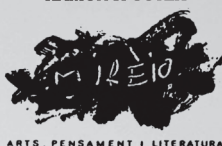
Oda a totes les petites persones

Cada un dels lectors que se senti menyspreat,
tots els treballadors que aquí no he mencionat,
tots els que fan que el món vagi així de bé
(tot i que si em pregunteu, us dic jo
que podria anar una mica millor)
es mereixen una estàtua o un nom de carrer.

Epíleg

Llavors hi ha aquell mosso i aquella mossa
que discuteixen per “amor” en programes brossa.
Actors, cantants i algun artista de veritat.
I, per últim, també esportistes d’elit.
Com més prescindible és l’ofici escollit,
està, curiosament, més sobrevalorat.

Joan Masdefiol Garriga
4t de Secundària

El gelat i la cullera

Hi havia una vegada un gelat a la platja.

Un dia es va trobar una cullera i el gelat li va dir:

- No em facis ni una cullerada!
- És que tinc molta gana.
- Doncs ves a buscar un altre menjar.

La cullera es va trobar un iogurt. I el iogurt també li va dir:

- No em facis cap cullerada, ves a buscar un altre menjar!

La cullera va anar a buscar un altre menjar i cansada de tant caminar per fi va trobar un bròquil. I el bròquil li va dir:

- No em facis cap cullerada.
- No, no!, a mi no m'agrada el bròquil- i la cullera va marxar corrents.

I així va ser com la cullera mai més va agafar més menjar i aquest conte s'ha acabat.

I qui no s'ho vulgui creure que ho vagi a veure!

Carlota Barra Rodríguez
1r de Primària

Ser diferent no és dolent

Fa molt i molt de temps en un país molt llunyà, entre les roques de la platja, hi havia un petit poble de crancs. En una petita casa hi vivia un petit cranc que es deia Ron. En Ron no sabia caminar de costat i tots els crancs se'n reien d'ell. A ell li agradaria caminar de costat, però no ho sabia fer. Un dia, va decidir provar de caminar de costat. Va provar una, dues i tres vegades però no ho aconseguia. Esgotat de tant intentar-ho, va obrir la porta de casa i va pensar: "Ja ho sé! Miraré els llibres de casa, potser hi trobo alguna cosa per aprendre a caminar de costat". Va mirar tots els llibres de casa i no va trobar res, però es va oblidar d'una prestatgeria de dalt. En Ron s'hi va fixar molt i va veure la prestatgeria, va agafar una escala i va pujar. A dalt, només hi va veure un llibre. El va agafar i va llegir: "si m'estàs llegint i ets un cranc i necessites ajuda, aquí la trobaràs". Va passar de pàgina i va tornar a llegir: "si vols caminar de costat i no en saps, has d'anar a la platja de Santalís i anar al circ de les pocions. A la sala hi trobaràs allò que necessites". En Ron, molt emocionat, va agafar la seva motxilla i se'n va anar xino xano fins allà.

- Però on és la platja que estic buscant?- es va preguntar en Ron.
I de sobte va veure un cartell que deia: "El circ de les pocions".
- Ah!- va exclamar en Ron- Doncs era la meva platja!- va dir en Ron sorprès.

Va entrar i va anar a la sala 6 i va preguntar:
- Teniu una poció per als crancs per tal de poder caminar de costat?
El senyor que hi havia va respondre:
- Sí, és la que està a la tercera prestatgeria, la de color groc.

En Ron va agafar la poció i se la va beure. Va provar de caminar i seguia caminant endavant.

- Però si segueixo caminant endavant!- va dir en Ron.
I el senyor va respondre:
- Tu per què vols caminar de costat?
- Perquè jo no sé caminar de costat i tots els nens i nenes se'n riuen de mi - va respondre en Ron.
- Doncs no els facis cas!- va exclamar el senyor.
- Però tu qui ets? Per què no em dones una poció i me'n vaig?- va dir en Ron.
- Jo sóc un senyor que fa que la gent s'adoni que les coses es poden arreglar sense màgia- va dir el senyor.

SANT JORDI 19

- Però jo necessito màgia!- va exclamar el Ron.
 - No, tu no necessites màgia, no els facis cas- va dir el senyor.
- I de cop en Ron li va dir al senyor:
- Gràcies, gràcies! Ets un senyor molt llest!

I en Ron molt content d'haver trobat la solució, va marxar a casa. L'endemà quan va arribar a l'escola, tots van començar a riure i ell, content com sempre, va anar al pati. I així en Ron va viure tranquil i feliç. I Catacric catacric, aquest conte s'ha acabat.

Laia Goula Sans
2n de Primària

El fantàstic món dels jocs

Fa una colla d'anys, quan encara existia el món dels jocs, allà mateix, vivia un noi que es deia Chess. En Chess tenia molts amics: el senyor Cavall, la senyora Dama, l'Alfil, l'avi de l'Alfil, en Torre i el Peó, el seu cosí. Allà el Chess era molt feliç, però en poc temps, les coses van canviar perquè, inesperadament, va aparèixer el rei negre i es va quedar tot el món dels jocs ja que el rei negre volia governar el món del jocs. El Chess va anar amb els seus amics al castell del rei negre però es van trobar dos alfils a la porta negra! Però el Peó va dir: tranquils, jo els elimino. El Peó es mou com un peó a les partides d'escacs i els elimina a tots dos. Van entrar al castell però el rei negre va enviar tres cavalls i en Torre diu: jo me n'ocupo. En Torre, igual que el peó, es mou com una torre a les partides d'escacs i els elimina a tots tres. Però llavors el rei negre envia quatre torres i la Dama diu: ja els elimino jo. Ràpidament es mou com una dama d'escacs i les elimina a les quatre. Ja els teniu a la cabina del rei. La cabina del rei tenia un taulell d'escacs gegant. En aquell taulell es col·loquen fent escac i mat i finalment eliminen el rei negre. Un cop el rei negre eliminat, el Chess és desemmascarat i veuen que el Chess és el rei blanc!

I vet aquí el Chess que va fer escac i mat, que el rei negre va quedar eliminat.

Arnau Plana Albert
3r de Primària

El capità Medusa i els taurons

Fa molts i molts anys, en una illa molt lluny d'aquí hi havia tres nens: el Peter, el Ronhald i el Willy. Un dia de bon matí els tres amics van quedar a la platja per fer immersió. Quan ja estaven tots reunits en Peter els va dir:

- Per on voleu anar avui?

Lavors en Ronhald va contestar:

- Podem anar pel costat de les roques que mai hi hem anat.

Lavors van anar a fer immersió al costat de les roques.

Quan ja feia cinc minuts que estaven a l'aigua, en Willy que estava una mica més lluny dels altres, va dir:

- Mireu, mireu, he trobat una cova!

Lavors de sobte en Peter i en Ronhald es van girar i en Peter va dir:

- Vinga entrem-hi!

Lavors van entrar tranquil·lament. Quan ja portaven uns quants metres entrant van haver d'encendre els llums. Després, quan ja estaven molt a dins de la cova anaven més a poc a poc cada vegada.

Després en Peter va veure unes dents molt afilades al seu costat.

- Nois, em sembla que tenim un tauró al costat, podem marxar?- va dir en Peter amb molta por.

Després en Ronhald va enfocar amb la llanterna el tauró i va dir:

- Que ningú es mogui.

Però ja era massa tard, en Willy va fer una foto al tauró.

Lavors el tauró es va despertar i tots van començar a nedar cap a fora.

El tauró estava a punt d'atrapar el Willy. El va atrapar i va dir el tauró:

- La pares!!!

Els tres nois es van sorprendre i en Peter va dir:

- Lavors no te'm volies menjar, sinó que volies jugar?

- Sí, volia jugar perquè no tinc amics i estic tot sol. – va dir el tauró tristament.

- Val, doncs continuem jugant.- va dir en Ronhald alegrement.

SANT JORDI 19

Llavors als nois els quedava poc oxigen i li van dir al tauró que tenien poc oxigen i van quedar per jugar un altre dia.

Quan estaven sortint es van trobar davant de la porta cinc taurons amb molt mala intenció de menjar-se els nois.

- Jo no puc amb tots aquest taurons, ho sento.- va dir el tauró.
- Però sí que conec algú que ens pot ajudar.

De sobte el tauró va cridar:

- Capità Medusaaaaa !!!

Després es va sentir una veu que venia de prop.

- Què?

De sobte van cridar tots a la vegada.

- Capità Medusa!
- Què us ve per aquí?- va dir el Capità Medusa.
- Que tenim cinc taurons a l'entrada i no podem sortir. – va dir el tauró.
- Deixeu-m'ho a mi!– va dir el Capità Medusa.

De sobte el capità Medusa es va enfrontar amb el tauró més valent de la penya que hi havia i... PATUM !!!

Li va fer una enrampada i es va quedar ben torrat i els altres taurons van dir:

- Emm, doncs, anem.

Llavors el Capità Medusa va dir:

- Emm, vosaltres no us n'aneu així tan tranquils.

Llavors els va fer una enrampada i es van posar ben morenos.

Però la cosa no havia acabat, per darrere venia un banc de tortugues.

El Capità Medusa es va espantar, però, el tauró bo va agafar embranzida i va tirar totes les tortugues súper lluny i va dir el Capità Medusa:

- Moltes gràcies Julito.

“El Julito era el tauró bo”.

El Julito li va dir:

- No és tot gràcies a mi, és gràcies a vostè.

Llavors els tres nois van tornar a casa i van ser feliços i van menjar anissos.

Martí Martínez Caballeria
4t de Primària

Els llibres que van canviar Tirrova

Tirrova era un poble on mai passava res interessant. Els nens i nenes no sabien a què jugar, als pares i mares els feia mandra anar a treballar i els avis i àvies no sabien de què parlar. Tan avorrit que fins i tot les pedres badallaven!

Un dia gris (com sempre) i plujós, una biblioteca es va inaugurar al poble.

La bibliotecària madame Marie va aconseguir fer que Tirrova canviés i fos un lloc molt més alegre. Àvies, avis, pares, mares, nens i nenes anaven a passar l'estona entre llibres.

Un matí abans d'obrir la biblioteca madame Marie estava endreçant les prestatgeries i es va adonar que els llibres no eren els del dia anterior. No eren històries de fantasia, sinó llibres avorridíssims de tècnica.

Els vilatans cansats d'esperar tant fora de la biblioteca hi van entrar i es van trobar madame Marie plorant.

-Què et passa?- li va preguntar un avi.

-Els llibres no són els mateixos que abans! Algú els ha canviat!- va gemegar ella.

Tot el poble va reaccionar i va anar a investigar què havia passat, però no va servir de res. Quan ja havien tirat la tovallola i anaven cap a casa seva més tristos que mai un nen, que es deia Roc, va decidir fer una última mirada a tot el poble: va mirar per sota els bancs, per sota les pedres, per darrere les cortines... I al final va descobrir un petit cau de ratolins on tots els que hi havia estaven llegint una història de la biblioteca molt atentament i amb entusiasme. De seguida que ho va veure, en Roc va anar-ho a explicar a madame Marie, i ella els va demanar que li tornessin els llibres.

-No, si us plau, deixeu-nos-els un dia més!- va dir un dels ratolins- És que tot és molt avorrit sense ells!

I a madame Marie se li va ocórrer una idea.

A partir d'aquell dia a la biblioteca no només hi podien anar persones, sinó que, a més a més, hi podien anar ratolins.

Vet aquí un llibre, vet aquí un ratolí, aquest conte (que d'avorrit ja no en té res) ha arribat a la seva fi.

Jana Salom Vives
5è de Primària

Un somriure

Un somriure és un misteri,
molt difícil d'esbrinar.
Un somriure és un encanteri,
impossible d'anul·lar.

Amb la seva bellesa única,
pot fer mil meravelles.
Perquè un simple somriure,
fins i tot alegra les velles!

Un somriure és el record,
d'una infància ja oblidada.
Quan el vent t'acaricia els cabells,
i et parla la mirada.

A vegades és un desig,
a vegades és un regal.
I als rondinaires us asseguro,
que somriure no fa mal.

També és un simple gest,
que s'ha d'aprendre a apreciar.
Un somriure és amor,
un somriure és estimar.

Un somriure és una abraçada,
un somriure és un petó.
Et fa estar molt més tranquil,
i t'ajuda quan tens por.

Un somriure és un poema,
que al cor has de portar.
Un somriure és un secret,
que mai has d'oblidar.

Ariadna Ruiz Pi
6è de Primària

Ningú no ens atura

“Tapa’t!”

“Arregla’t!”

“Calla!”

“Escolta’m!”

“Parla’m!”

“Mira’m!”

Ja no podem més,
no entenem com s’ha admès
que sigui permès
aquest malentès.

Som i serem el que vulguem
perquè juntes ho aconseguirem.
No cal que ens digueu què fem
perquè nosaltres ja ho sabem.

“On vas?”

“Com vas?”

“Amb qui vas?”

“Cuina!”

“Neteja!”

“Endreça!”

Ja estem fartes de callar,
ja ningú ens podrà aturar.
Ens volem expressar,
ens volem alliberar.

No volem patir més,
volem anar tranquil·les pel carrer.
Perquè totes som una
i ningú no ens atura.

Berta Sarrias Ramoneda
1r de Secundària

ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

Verd i vermell

Els veia de lluny i eren tan diferents...

Ella era elegant i imponent, preciosa.

La seva pell es veia suau i fina com el vellut. Era un ésser delicat, gairebé impossible que passés desapercebuda. El seu cos llarg i prim la feia ressaltar entre la resta. Si et deixaves emportar per la seva olor suau i dolça, absolutament captivadora, et portava inevitablement a intentar tocar-la i de ben segur que pagaries pel teu atreviment.

No tothom era capaç de veure que darrere d'aquell aspecte aparentment inofensiu s'amagava un ésser amb una crueltat indigna de la seva bellesa.

Ell, en canvi, ja de lluny es veia lleig i tenebrós.

La seva pell rugosa i aspra era molt gruixuda, realment dura. La seva imatge espantava a aquells que el miraven, en part, a ell li agradava escampar una sensació de por. Gaudia presumint de la seva força i del respecte que amb la seva presència causava.

Tenia una mirada desafiant i cruel, amb un somriure tenebrós. Les seves dents reflectien fortalesa. Els seus braços eren curts però forts, i acabaven en unes fortes mans acompanyades de les seves punxegudes i afilades ungles.

No em podia imaginar que de la sang d'un ésser tan maligne i fosc com és un drac podria néixer un altre ésser tan delicat i preciós com una rosa.

Alexandra Royo Sánchez
1r de Secundària

El silenci

M'agrada el silenci,
quan em deixa pensar,
escriure i crear.

M'agrada el silenci,
que em permet sentir,
qualsevol cosa,
prop de mi.

M'agrada el silenci,
quan dormo tranquil·la,
relaxada i profundament.

Però lamentablement m'avergonyeix
quan no és capaç de trencar-se,
contra la injustícia,
la violència i l'assetjament.

Amb les explotacions,
discriminacions,
desigualtats socials
i violacions dels drets humans.

Davant del tràfic de persones,
del terrorisme violent,
dels abusos colpidors
o de les guerres intermitents.

El silenci és poderós,
pot canviar el món de tots,
que no sigui pas confós,
en no donar ús als mots.

El seu poder ens pot portar
un pensament o un invent,
per millorar la societat.
El seu poder ens pot portar
la inacció davant del patiment humà.

Júlia Sakai Giné
2n de Secundària

Reivindicacions sota l'aigua

El mar és part de mi. Et fa perdre el sentit de tot, atraient-te a poc a poc fins que l'única sensació que t'envolta és la de pau i tranquil·litat. No pots controlar res: les ones et van bressolant sense fi, amb un moviment d'inèrcia, i la noció del temps desapareix amb tu. Tot i que a vegades pot ser perillós...

Escolto sorolls. Paraules. Veig imatges passar a càmera ràpida. Es diu que quan la vida se't va escorrent entre les mans, veus passar el que has viscut per davant dels teus ulls però jo només puc visualitzar formes borroses que es van movent lentament, allunyant-se cada cop més. Tot ha sigut tan confús... Ho hauria d'haver previst, hauria d'haver-ho fet!

Recordo com l'aigua es difuminava entre les seves ombres i, a causa de la foscor quasi absoluta, no es podia veure amb claredat. Les ones produïdes pels moviments dels atacants xocaven contra el meu cos, i m'impulsaven cap endarrere. Ja els coneixia: eren els depredadors més famosos dels oceans, aquells que atacaven com les bèsties que eren, aquells que acabaven amb milions de vides cada any sense remordiments. Durant un instant vaig poder mirar el meu grup, intercanviant mirades plenes de por i d'impotència. Ells també ho sabien, sabien que venien a matar-nos.

Els assaltants es movien de pressa mentre m'observaven, avaluant cada moviment que feia. Per un moment em va semblar veure unes grans dents esmolades, amb una brillantor especial que atreia la nostra curiositat, però el perill que desprenien ens feia allunyar-nos.

Ara el mar on estàvem s'havia convertit en un camp de batalla i nosaltres n'érem les víctimes.

De sobte, va començar el verdader infern. Es van anar apropant en la nostra direcció, amb odi i venjança en els seus ulls injectats de sang. L'únic problema? Que no els havíem fet res. Érem inofensius, amants de les profunditats del mar. I és que resulta que la guerra estava predestinada: no podíem conviure, per molt que ens esforcéssim. Veia com els meus amics morien, i les llàgrimes es mesclaven amb l'aigua tenyida de sang, cada vegada més fosca.

I el meu moment va arribar. No sé com va passar però van aconseguir colpejar-me de ple en els pulmons. La meua llum es va anar apagant lentament, mentre notava com el meu cor anava perdent força. Tots els altres jeien morts, la sang flotava amb infinita tristesa al voltant de l'arpó. I és que els humans havien vençut: la caça de taurons tornava a guanyar.

Ariadna Mestre Molino
2n de Secundària

Silenci

Silenci, calma
com quan deixes la ment en blanc,
on tota la tranquil·litat
es transforma en intensitat.

Les memòries venen i van
com dos ocells volant,
sense rumb ni direcció,
deixant-se guiar per la intuïció.

A saber on van anar a parar
els pensaments que a mi em van arribar,
i que només en aquell precís moment
van aparèixer a la meva ment.

Quan em paro a pensar-ho
ja no és el mateix,
i així vaig aprendre
que s'ha de viure el moment
per si després ens oblidem,
per si els records després cremem,
per si per un simple penediment
en un instant tot ho perdem.

Per això s'han d'aprofitar totes aquelles estones
on no ens afecten aquestes ones,
que fan del nostre dia a dia
un món sense paciència, sense empatia.

Que el silenci ho és tot i no és res.
Que hem de trobar moments
per ser persones, per sentir,
i altres per ser lliures i deixar de patir.

Nerea Mirapeix Dufol
3r de Secundària

Ella

Pujo els esglaons, un esglaons de pedra freds i humits; la suau brisa nocturna m'embolcalla, em porta olors de tota mena, puc distingir l'olor de castanyes cuites, moniatos fregits i panellots acabats de sortir del forn. Encara que potser són imaginacions meves. Potser només és el meu cervell que intenta recuperar els records, records de moments que vaig passar al seu costat. A la mà porto un ram de flors, unes roses grogues acabades de tallar, tal i com a ella li agradaven. Sembla que l'olor de rosa fresca hagi envoltat tot el cementiri. A la meua dreta hi ha una filera de tombes de pedra, cadascuna amb el nom de la gent que hi descansa gravat. Sempre que anava al cementiri amb ella m'explicava que cada tomba explica una història, que cada tomba és un llibre, i que si dediques un moment a escoltar-les, pots sentir la veu de la persona que hi descansa explicant la seva història. A ella li agradava venir aquí a visitar el seu estimat, venia i escoltava la seva veu. Ella deia que la veu dels morts acostuma a ser trista, però que a vegades, i només a vegades, podies sentir un mort riure; només alguns esperits eren capaços de recordar la seva història amb alegria, i un d'aquests era el meu avi. Torno a la realitat, i m'adono que m'he quedat parada davant la filera de tombes, que sóc incapaç d'avançar. Els ulls se m'omplen de llàgrimes i un dolor punxant em pressiona l'estómac, premo els punys ben fort, tant que les punxes de les roses se'm claven a la mà. És el primer cop que la vinc a veure des que va morir, és el primer cop que m'adono que ja no hi és. Deixo de fer força, deixo de lluitar contra els meus sentiments i m'ensorro, les llàgrimes em brollen dels ulls sense poder evitar-ho. Camino, corro fins que veig el seu nom gravat a la pedra. És real. Ja no hi és. Caic sobre la seva tomba, noto la pedra freda fregant la meua galta, deixo anar un gemec sense poder-ho controlar. Ella ja no hi és, és l'única cosa que puc pensar.

No sé quanta estona porto plorant, però arriba un moment en què les llàgrimes s'eixuguen, que els gemecs s'aturen, que puc tornar a respirar. Torno a notar la brisa, em tornen a venir els records. Premo la cara contra la làpida, sento que és l'única cosa que ens separa.

De cop sento la seva veu, la sento, i m'està parlant, em consola, em consola com quan era petita, utilitza el mateix to que utilitzava quan em feia mal i em deia que tot sortiria bé, i que no plorés, que sóc forta i que res no em pot fer mal sense el meu permís. Em diu que ella és feliç, feliç de poder tornar a abraçar el seu estimat un altre cop, de tornar-lo a veure. Em diu que ella ja ha viscut la seva vida, que ara em toca a mi viure la meua.

Júlia Cabré Surroca
3r de Secundària

Ella se n'ha anat

Ella se n'ha anat.
 Així que no m'intentis convèncer que
 jo sóc ella,
 perquè al final del dia
 només em sento pitjor,
 i no penso pas enganyar-me pensant que
 sóc la mateixa persona,
 perquè quan mires de més a prop
 només hi ha un buit impossible d'omplir;
 no és veritat que
 tot s'arreglarà i
 tot anirà bé.
 Odio la noia del mirall
 i mai em sentiràs dir que
 ella encara és aquí;
 és evident que estic perduda,
 sense saber on anar,
 així que no m'enredis pensant que
 encara hi ha esperança.
 És mentida.
 Ella se n'ha anat;
 prou de dir que
 ho puc canviar;
 em turmentaran,
 sempre,
 els meus pensaments,
 i em nego a creure que
 tot passarà.
 És veritat,
 que no em recuperaré;
 no me'n sortiré
 i que ningú mai s'atreveixi a dir que
 jo, segueixo sent ella;
 és mentida.
 Ella se n'ha anat.

I viceversa?

(I qui no ho hagi fet, que el llegeixi de baix a dalt)

Ona Molas Coronado
 4t de Secundària

 ESCOLA
 FEDERIC MISTRALL
 TÈCNIC EULÀLIA

 MIREIO
 ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

Un telèfon perdut

Era dilluns, el dia que tothom odia. Bé, no tothom, però la majoria. Jo era d'aquestes persones, odiava els dilluns. Bé, en realitat tots els dies. Bàsicament, odiava la meua vida. A veure, no exagerem, no tota, sinó que odiava l'horrible rutina que havia de fer cada dia. Però no em feu cas, era molt pessimista als matins. En realitat la meua vida no estava tan malament. Tenia una família que m'estimava, una feina, uns amics i una parella. El que passa és que jo, de jove, era molt despreocupada, i no em vaig preocupar pel meu futur fins a l'últim moment. Com que no tenia ni idea del que volia fer vaig escollir la primera carrera que em va passar pel cap, i ara veia que aquesta carrera no era per a mi. Però tornem a la història, que m'allargo massa.

El meu despertar va ser un desastre. Primer, en comptes d'aixecar-me normal del llit, vaig caure a terra. Després, en voler-me dutxar, em vaig adonar que no hi havia aigua calenta, i em vaig haver de dutxar amb aigua freda en ple hivern. Vaig haver de sortir de casa amb els cabells mullats ja que no tenia temps d'assecar-me'ls. Vaig sortir corrents de casa meua, per no perdre el bus. Segur que us penseu que no el vaig agafar, però per sort vaig arribar-hi a temps. La meua mala sort no arribava a tant! Vaig baixar del bus apressada, quasi corrent. I com que soc jo, vaig xocar amb una persona. A aquesta li va caure la motxilla. Ella portava una cara d'estar passant un dia més dolent que el meu, i per això vaig decidir ajudar-la a recollir-ho. Va murmurar un "gràcies" i se'n va anar corrents. Però del que no es va adonar és que es deixava el mòbil. Jo vaig intentar dir-li'hi, però ella ja estava girant el carrer, i jo no podia arribar més tard a la feina. Vaig posar el mòbil a la bossa i ho vaig deixar córrer.

Eren les sis de la tarda. Jo ja havia sortit de la feina i estava de camí a un bar on havia quedat amb el meu xicot. En arribar, ell ja estava assegut allà, mirant el mòbil. Quan em va veure va somriure i em va fer un petó. Vam estar parlant del dia, i li vaig explicar tot, inclús el petit accident que havia tingut. Va ser llavors quan vaig recordar que encara tenia el telèfon de la noia a la bossa, i el vaig agafar. En aquell moment vaig tenir una batalla interna. L'obria o no l'obria? Ja sé que no ho hauria d'haver fet, però què voleu que hi fes... Era curiosa de mena, jo. I sort que ho era. Em diria a mi mateixa que ho feia per poder contactar amb ella i tornar-li el telèfon. Per sort per a la persona que era, el mòbil no tenia contrasenya, cosa que em va semblar estrany, i el vaig poder obrir fàcilment. El meu xicot, que encara era més trapella i curiós que jo, em va constrènyer a investigar el telèfon. El vaig fer callar i vaig començar a mirar les aplicacions. Vaig entrar al seu calendari i vaig veure que estava embarassada ja que tenia una cita amb el ginecòleg. Ja sé que no volia dir que estigués esperant un nadó, però hi havia una nota on posava que per fi sabia el sexe del bebè. Després vaig entrar a l'aplicació de missatges. Tenia uns quants missatges nous, tots d'una persona que segons el telèfon es deia Marc, amb un cor al costat. No pretenia entrar en la conversa, però sense voler vaig clicar

a sobre del nom i, en menys d'un segon, estava llegint els missatges. Va ser instantani, ho vaig fer sense voler, però sort que ho vaig fer. Aquells missatges no eren normals. Vaig anar al principi de la conversa, i gràcies a això em vaig adonar que en Marc era el marit de la propietària del telèfon. Al principi no hi havia res d'estrany, però el que em va preocupar van ser els missatges de sota. El noi insultava la noia, l'amenaçava dient que si no tornava a casa la mataria.

Després li demanava perdó, i després la tornava a insultar i amenaçar. Vaig mirar la meva parella per saber si el que estava llegint eren imaginacions meves, però ell tenia la mateixa cara que jo. Amb les mans tremolant vaig entrar a les fotos que tenia la noia al telèfon, i el que vaig veure no em va sorprendre gaire. Hi havia fotos de la noia, amb la cara massacrada. Fotos de peus, mans, nas i inclús orelles destrossades. Sense parlar dels blaus que tenia pertot arreu, i parts del cap amb clapes, demostrant com li havien arrencat els cabells. Sé que sembla estúpid, però al principi em vaig quedar parada. No m'ho podia creure, que encara hi hagués persones com aquesta al món. Em va entrar tanta ràbia que vaig haver de sortir al carrer a respirar. La meva parella em va seguir i em va abraçar tranquil·litant-me. Cap noia es mereixia això. El següent que vaig fer segurament ja us imagineu què és. Vaig anar a la comissaria. Soc conscient que el que vaig fer no era de la meva incumbència, que no tenia dret a entrar en les vides d'aquestes persones, però no podia quedar-me sense fer-hi res. Sabia que el dret de dir el que estava passant era de la noia, però si no ho havia fet ja, algú havia d'interposar-s'hi. Els vaig donar la informació als mossos, i em vaig quedar allà esperant notícies. No va ser fins a l'endemà que vaig rebre la informació. M'havia quedat adormida en una cadira de la comissaria de policia. Sabia que a l'endemà tindria un mal d'esquena increïble, però va valdre la pena. Em va despertar una mossa, que em va explicar com havia anat la missió. Van entrar a casa del noi a la força i es van trobar el noi a sobre d'ella estrangulant-la. Per sort, l'havien aconseguit salvar. En aquells moments era a l'hospital. Ella i el seu fill estaven estables.

Em desperto de la meva migdiada amb algú a sobre meu. Em remoc, però el Nil resisteix a sobre meu. Però ell és un nen i jo una dona, o sigui que al final acaba cedint i me'l trec de sobre. Avui és un dissabte i no treballo per sort, tot i que m'encanta la meva feina. Des d'aquell dia vaig canviar de feina per una que m'agrada, em vaig casar amb el meu fantàstic xicot i vam tenir un fill, en Nil. En aquell moment el Nil m'està recordant que ve un amic seu a casa i just truquen a la porta. Obro la porta i miro les persones que tinc davant. El nen i el meu fill se saluden ràpidament. Jo em quedo mirant la mare d'aquest nen. Els nens, en veure les nostres cares, pregunten si ens coneixem, i el que respon em fa sentir que tot va valdre la pena: "Ella va ser qui em va salvar la vida."

Marta Almela Fernández de Losada
4t de Secundària

Ets (XIX)

Ets entusiasta d'espelmes i de fogueres improvisades,
d'escotar el so de la fusta crepitant,
de quelcom relacionat amb el foc,
materialització del teu caràcter tènue, tranquil·litzant.
El temps posa tothom al seu lloc.

Ets caliu en el fred.

T'esperaré cada matí al moll:
pont d'unió entre dos mons.
És important emfatitzar,
que transmet més una abraçada que dos petons,
un moment impossible d'espalllar.

Ets una rosa que floreix entre l'asfalt.

Ets art, ets estètica, ets mística.
M'encanta passar les tardes,
cremant llibretes amb intents de poesia bohèmica,
fent una lectura sovint polisèmica:
i és que qui sap què deu voler dir?
Em quedo amb totes les interpretacions:
no val la pena escollir.

Ets determinació en moments d'incertesa.

A fora, els núvols gotegen,
les qüestions es replantegen,
obro les finestres, pares la música, sortim al balcó.
Records que a la superfície bombollegen,
líquid de caire purificador,
a vegades en forma de llàgrimes,
que reiteradament al meu pit es vessen.

Ets aigua en època de sequera.

SANT JORDI 19

Es presenta una paradoxa, fugint de l'èxode.

Et conec, no dubto del teu mètode,
captes tota la meva negativitat com un ànode,
desprenent positivitats anímiques.

Et dono gràcies.

Ets suport en temps de solitud.

Anhelo estones escasses però intenses,
éssers antagònics, perspectives complementàries.
Observant les teves pupil·les fosques i llavis afables,
sempre acompanyats de postes de sol de color ambre i salmó,
res és gaire greu si et tinc al meu cantó.

Ets el bé en un món dominat pel mal.

Lluís Salvat Niell
1r de Batxillerat

Si tot aquest enrenou callés

Fugia.

Corria ben amunt i sense mirar enrere, empesa per la força del vent. Havia arribat el moment de desfer-me el nus de la bena que durant tant de temps m'havia tapat els ulls. Volia arribar al cim, ho necessitava, per mi, per veure la realitat sense que res ni ningú la manipulés o la tergiversés, per veure-la nítida i gens contaminada. No hi havia res a perdre i cada trosset de mi n'era conscient. Portava pes a l'esquena, preguntes, moltes preguntes que ningú no s'havia atrevit mai a contestar per protegir-me, per por de ferir-me. Però alhora tenia por, sabia que m'estava apropant a un punt de no retorn, i ja havia mudat la pell per resistir el cop. Com més amunt, més em faltava l'aire. I notava la resposta que ara avançava.

Vaig sentir el soroll estrident de l'esquerda que anava esberlant la bombolla dins la qual havia crescut. I el vidre que sempre havia estat hermètic i inaccessible havia quedat esmicolat.

La veritat va arribar com una brisa suau i gèlida alhora. Agradable, però tallant. Dolça, però dolorosa. Tots i cada un dels principis considerats innegables fins aquell moment es fonien lentament i s'esmunyien entre els meus dits. Amb una perplexitat embriagadora, m'abraçava a la veritat mentre cremava la mentida i amb ella tot allò que dins meu havia portat el nom de cert, tot allò que dins meu s'havia refugiat en el paraigües de la veracitat. Consumint-se, convertint-se en cendres, sense la capacitat de renéixer com l'au Fènix.

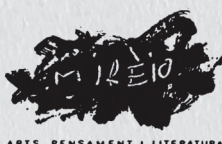
Irònicament, aquelles cendres significaven per a mi el principi de tot. Havia viscut sempre immersa en un engany permanent. Mai fins aleshores no havia alçat el vol, m'havien tallat les ales per tal de mantenir-me lligada, dominada i limitada. Venia d'un silenci antic i molt llarg, i buscava desesperadament un crit que, amb una força descomunal, em trenqués els esquemes. I així va ser, amb la veritat entre les mans, les meves certeses van convertir-se en paper mullat.

Segurament m'equivocaria si digués que tots hem pujat al cim a buscar respostes, o que tots hem esperat amb por aquest crit disposat a obrir-nos els ulls. Vivim en un món cec i insensible, en una societat en què la zona de confort és tan còmoda que no ens empeny a qüestionar-nos res. Convivim amb l'afonia del socors. Però si tot aquest enrenou callés, sentiríem la pluja caure estrepitosament. I la incomoditat i la por ens portarien a la cerca de respostes, a la necessitat de veritat. I seria aleshores quan no ens provocaria vertigen l'abisme de la certesa.

Marxava, ja no sé si fugia.

Elna Llàcer Candell
1r de Batxillerat

ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

Safirs

Entre jocs de lila i lluentons,
un mar de cossos sense rostre,
vint llavis rojos besen boca,
dos safirs grisos al cantó.

Rajos d'or brollen llargs del cim,
emmarcant pedres i pètals,
acaronant el marbre llis
amagat entre encaix i tela;

gentils els dits contra la plata
i les corbes lligades igual,
un somriure felí a la cara:
porta d'una altra realitat.

Rere les espurnes i flames,
i el somni i la lucidesa;
lluny de les amoroses danses
i la dolçor de les cireres:

rieres caminen la blanesa
i porpres seuen a la pell;
dos ullassos com nit negra
neixen cridant del ventre ple.

Més que somni, ball i bellesa,
més que joc i diversió,
ella és filla, mare, dona:
encegadora entre tanta foscor.

Leila Mahfoud Khaouly
2n de Batxillerat

Les golfes

De dia... són simplement màgiques. La llum ataronjada de l'alba fent-se pas per la finestra a través d'un cel clar, nítid, transparent. Les partícules de pols flotant lliurement pels aires, convertides en petites espurnes de llum si s'acosten gaire a la finestra. Aviat ha inundat la llum tota l'habitació, deixant al descobert, en tons vermellorsos, nombroses prestatgeries plenes de llibres de totes mides i colors. Recorro amb la punta dels dits la fusta vella, ennegrida per la humitat, i bufo amb totes les meves forces. M'embolcalla un núvol de pols, surant al meu voltant, donant-me les gràcies per haver-lo alliberat de la seva presó intel·lectual. Somric. N'escullo un. En passo les fulles, cautelososament, però amb ànsia de conèixer-ne la història. Pàgines esgrogueïdes... Qui sap si per la manca d'atenció, o pel pas del temps... Tanco els ulls. Inspiro amb força. Mmmmm... el clàssic aroma amarg del cafè... L'agafo. Me l'emporto a la finestra. Observo els camps, de tonalitats grogues i marronoses, ara que ve la tardor. Deien que la mar era símbol de l'inabastable... però jo no veig el final dels camps. Tanco els ulls i deixo que els rajos daurats del sol em banyin la cara. Inspiro amb força, volen amb vida pròpia els meus cabells. Torno a obrir-los. Res no ha canviat. Els camps dibuixen uns arbres, esborrats pel cel. M'hi fixo bé: tons groguencs, verdosos... Color d'olor de poma, sabor de núvol... sabor de cel.

Caurà la nit. Nit de Cap d'Any, una d'especial. Observo a través del vidre, a la vegada que em poso un gra de raïm a la boca. Tanco els ulls. Explosions de sabors, de colors i d'olors juguen a barrejar-se amb la meua llengua. Fanalets il·luminats que emprenen el vol, fugint de la màgia del Nadal. Obro la finestra, m'agrada imaginar-me que les partícules de pols estan encantades, i volen lliurement com ocells, fugint... Són les estrelles. La pols de les estrelles. Petites centelles de llums brillants, que destaquen en un cel opac. Il·luminen la nit blanca... Els somric, i els desitjo bona nit. Al fons, siluetes que dibuixen una ciutat. Petites llumetes que guarneixen els carrers... Deia un amic meu que fan olor d'estrella. Tanco la finestra, fa fred. Les observo des del llit. Tot és fosc... Excepte els petits puntets blancs de referència, que m'inciten a seguir el seu exemple, a escapar-me... No, jo estic bé aquí. Sé que em protegeixen. És una sensació terriblement acollidora. Observo fixament els antics ninots de l'àvia. A la gent els fan por. Diuen que tenen una mirada cínica, penetrant, freda... que provoca calfreds. Jo, en canvi, em moro de ganes de saber quina és la seva història. Què deuen estar pensant? Aviat vindrà l'avi, com cada nit, a llegir-me un conte. El trec de la butxaca, i n'acaronen la tapa suaument. Es deu sentir important per ser l'escollit? En lleigeixo el títol. Dues paraules. Un nom, acompanyat del seu article, sis-centes trenta-dues pàgines. <<Les golfes>>. N'hi ha prou per designar tota una realitat?

Laia Pongiluppi Brau
2n de Batxillerat

Arts Plàstiques 2019

El silenci

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

1r de Secundària

Pau Bueno Garcia
1r premi

2n de Secundària

Guillem Cabré Benet
Àlex Angosto Iglesias
1r premi

3r de Secundària

Martí Raurich Sort
1r premi

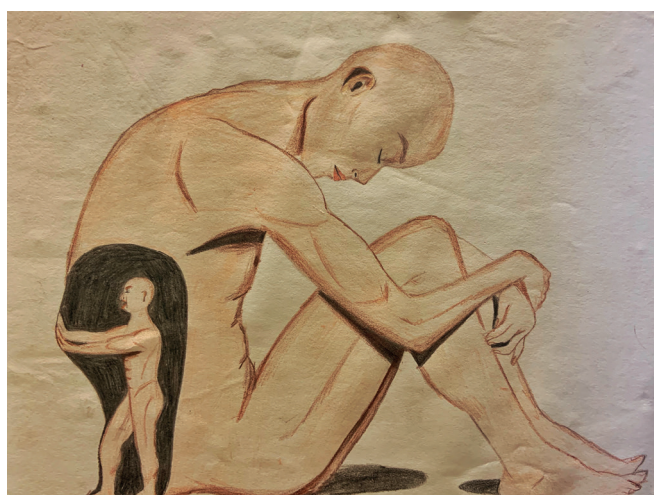

4t de Secundària

Balma Salvador Testa
1r premi

1r de Secundària
Paula Santos Álvarez
1r premi

2n de Secundària
Marta Rocabert Giussani
1r premi

3r de Secundària
Laura Martín Guillamón
1r premi

4t de Secundària
Guiu Úbeda Haro
1r premi

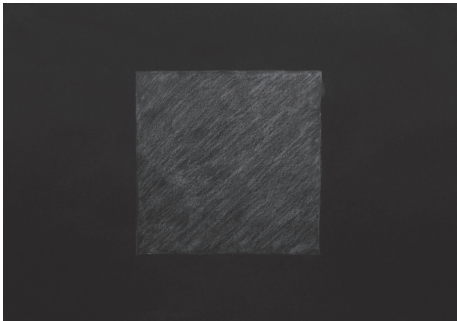
1r de Secundària

Helena Cobo Huguet
 Sol Torras Casas
 1r premi

2n de Secundària

Maria Sadurní Roca
 1r premi ex aequo

2n de Secundària

Abril Arnal Llimona
 1r premi ex aequo

3r de Secundària

Andrea Olivella Dalmau
 Paula Sancho Ortega
 1r premi vídeo

3r de Secundària

Clàudia Bordoy Coma-Cros
 Martina Pellicer Colomé
 1r premi

4t de Secundària

Janna Bernadó Zavala
 1r premi

1r de Batxillerat

Marta Isern Ortiz
1r premi

1r de Batxillerat

Annalíbera Giralucci Soler
Martí Costa Prat
1r premi Vídeo

1r de Batxillerat

Marc Coll Balaguer
Annalíbera Giralucci Soler
1r premi Instal·lació

2n de Batxillerat

Lennart Roca Willems
1r premi

2n de Batxillerat

Anna Fornaguera Mingueza
1r premi vídeo

